

БЮЛЕТЕНЬ ПРОВоду ОУН

Ч. 1-2 (12-13)

1973 рік

† Д-Р ДМИТРО ДОНЦОВ

30-го березня 1973 року в Монреалі /Канада/ помер на 90 році життя д-р Дмитро Донцов.

В історії України д-р Д.Донцов - небуденна Постать, найвизначніший мислитель-ідеолог українського визвольного націоналізму, безкомпромісний борець за Самостійну Соборну Українську Державу, надхненник борців ОУН-УПА. В минулі десятиріччя українсько-московської війни Він був Кассандрою української нації, пропагатором ідей спільного протиросійського фронту поневолених народів, на чолі з Україною.

Він - автор численних основних праць про духовість української нації та про підстави української визвольної політики. Особливо відзначався, як глибокий, неперевершений знавець російського імперіалізму. Всебічна творчість Д.Донцова охоплює всі ділянки життя української нації. Він також автор творів про ідейні основи української літературно-мистецької творчості, зокрема про корифеїв української культури і літератури, блискучий український публіцист.

Через ціле своє життя був цькований і переслідуваний окупантами України; в'язень російських і польських тюрем та концтаборів.

Ідеї Великого Покійника залишаться на всі часи невід'ємною частиною ідеологічно-політичних позицій ОУН у боротьбі всієї української нації за власнопідметне самоутвердження, за волю і державну незалежність, за розвал російської імперії і відновлення національних суверенних держав поневолених націй. Шлях визволення України, як навчав Д.Донцов, єдиний - безкомпромісова українська національно-визвольна революція.

Похорон Покійного відбувся 4-го квітня ц. р. на українському цвинтарі у Бавнд Бруку біля Нью-Йорку. Тут тимчасово спочили тілні останки Великого Українця, Сподвижника українського націоналізму.

Революційна ОУН, що влаштувала похорон найвизначнішому ідеологові й прапорonosцеві українського націоналізму, доклала всіх зусиль, щоб попрощати Покійного у Вічність з найбільшою пошаною і гідністю. Надгробне слово виголосив голова Проводу ОУН - Ярослав Стецько. У похороні брали участь члени Проводу з Європи і з-за океану, голови і представники Організацій Українського Визвольного Фронту, представники багатьох різних українських організацій і установ.

Під час тризни в промовах від революційної ОУН, Українського Визвольного Фронту та інших організацій і установ вирізьбилася Величава Постать Покійного, дух Якого буде завжди вітати над незламними борцями за волю України.

Для українського народу, зокрема для українських націоналістів-революціонерів, смерть д-ра Д.Донцова особливо болюча втрата, але Його ідеї безсмертні, як і безсмертна українська нація, вони далі будуть для нас незгасним маяком на шляху боротьби за визволення і державну суверенність України.

Прощаючи у Вічність д-ра Донцова, незламно віримо в перемогу його ідей, в нашу перемогу над московськими тиранами-окупантами, яка завершиться відновленням і закріпленням УССД. Тому - як підкреслив у своїй надгробній промові голова Проводу ОУН Я. Стецько - вже недалеко й той час, "коли тлінні останки цього Великого Українця будуть у Пантеоні Нації, у нашому вічному місті Києві - городі св. Андрія Первозванного, Апостола Христового!"

=====

Б. ПІДМОГИЛЬНИЙ

СУЧАСНИЙ ЕТАП НАШОЇ РЕВОЛЮЦІЙНО-ВИЗВОЛЬНОЇ БОРОТЬБИ

Підіймаються народи

5-го березня 1953 р. сконав Сталін, якраз три роки пізніше, в той самий день, як загинув геройською смертю ген. Роман Шухевич.

Влітку 1953 року російську імперію зрушують повстання в концтаборах Воркути, Норильська, Караганди. За ними чергові повстання і заворушення в Кінгірі, Балхаші, Шерубай-Курі, Ревді, що їх жорстоко здушує МВД-КГБ в 1954 році. В концтаборах усюди бачимо українців, зокрема членів ОУН і УПА, як керівників і головну силу повстань.

17-го червня 1953 р. підіймаються німці, а в Магдебурзі розстріляли 18 українців-вояків, які допомагали повсталим робітникам. 1956-го року повстання в Угорщині й заворушення в Польщі. Вояки-українці в советській армії стають на боці угорських повстанців, повернувши танки проти москалів.

На підґрунті ранішого етапу /1956-1965 роки/ - паралельно до повстань у концтаборах - зростає в силу революційно-визвольний рух на Рідних землях. Не зважаючи на Труманову доктрину нібито "стримування комунізму" і таку ж саму політику Айзенгауера /фразеологія про т. зв. політику визволення/, не зважаючи на політику "невтручання" у т. зв. внутрішні справи російської імперії /у випадку Айзенгауера, насправді сприяння ліквідації визвольних повстань: телеграма Даллеса до Тіта, що США не будуть інтервеніювати в Угорщині, а також аналогічний лист Айзенгауера до Булганіна 1956 р., з якого ясно виходило, що Хрущов може здушувати повстання угорців без ризику, що викличе інтервенцію американців/ - уярмлені народи в російській імперії продовжують відверту боротьбу. Коли Хрущов на XX-му з'їзді КПСС /лютий 1956 р./ "розвінчав" Сталіна, а 30 червня того ж року ЦК КПСС схвалив рішення "про переборювання культу особи і його наслідків", щоб рятувати імперію перед вибухом вулкану, у поневолених Москвою країнах починається у явних публікаціях, у літературній та іншій творчості, бурхливий поворот до національних традицій, бій проти соцреалізму, змаг за самоутвердження власного національного "Я". Поруч ідейного, культурного, інтелектуального, літературно-мистецького бою на відтинку гуманістичних наук, що охоплюють увесь комплекс духової творчості, філософічного ідеалізму, т. зв. історизму, - на підґрунті героїки ОУН-УПА, заворушень і повстань у концтаборах приходять бунти студентів /напр., Таганріг - 9.VIII, 1956 р./, які явно виступають проти влади на семінарах. Також виникають бунти і серед сільської молоді в Україні, а серед колишніх в'язнів спалахують революційні настрої /"Ізвестія", 24. IV/. У Чернігівській області колгоспники не допустили до того, щоб їм відібрали присадибні наділи і навіть добилися їх побільшення /"Ізвестія", 19. V/. У совхозі Казахської ССР колгоспники пляново скоротили собі працю /"Сельское хозяйство",

13. VII/. У Сталінській області робітники-шахтарі примусили управління підвищити їм заробітну платню /"Правда України", 6-го березня/, у Дніпродзержинську робітники на металургічному заводі запротестували проти підвищення норм праці... Таких прикладів сотні. В чому ж суть справи?

Після переборення почуття страху, що його зломали революційні дії ОУН-УПА, заіснувало небувале явище - в боротьбу проти ворога включилися різні верстви українського та інших поневолених народів, які почали відверту боротьбу з російським окупантом. Тому для чергових наших проєкцій тут необхідно підкреслити - органічне пов'язання боротьби за державну незалежність з кожночасними потребами живого життя у різних ділянках.

Пов'язання боротьби з цілістю життя нації

Таку вимогу висунуло саме життя, і вона мусить бути залучена у планування та розпрацьовування стратегії революції.

Уточнюємо: а/ збройний фактор - повстання в концтаборах; б/ духово-культурний фактор - боротьба за власне національне традиційне обличчя, за примат національних духових первнів, за права українського катакомбного християнства; в/ національно-політичне цілеспрямовання боротьби з боку ОУН-УПА; г/ боротьба проти соціально-економічного поневолення і визиску, проти антиприродної системи колективізму, що силою накинений Україні Росією. Бо змагання, напр., за присадибні наділи - є змаганням за український інститут приватної власності на землю, є боротьбою проти російського колективістичного, отарного суспільства, яка пов'язує соціально-політичний фронт з національно-політичним.

Безперервний удар в одну головну точку, зосереджування усіх багатограних гасел життя в одному найвищому пункті, органічне поєднання гасел сьогоднішнього дня з проєкцією повного їх здійснення в УССД - викликають стихійне непереможне прагнення усіх верств поневоленої нації скинути вороже ярмо і промостити собі шлях до вільного творчого життя, можливого тільки у своїй суверенній національній державі.

Студенти у високих школах змагаються за свободу досліду й творчості і саме усвідомлення того, що свобода досліду і творчості можлива тільки в УССД, дасть їм цю зенітну точку, до якої вони мусять змагати, щоб здобути передумови для вільного розвитку всіх ділянок життя. Отже, головне завдання ОУН/р/ в тому, щоб усі ті органічно-життєві процеси, включно із змагом за хліб насущний - підвести під спільний знаменник боротьби за УССД і за розвал російської імперії. Подані вгорі факти саме показують стихійний напрямок революційної боротьби.

Відкинувши "палацовий переворот", як нашу концепцію визвольної революції, приймаємо визрівання революційно-визвольного процесу з допомогою боротьби на всіх ділянках життя. Це наступ на тюрму народів і людини, на комуністичну систему, підлив і розхитування її, стихійне прагнення усіх прошарків українського народу до творчого вільного вияву, що повністю може здійснитися тільки в УССД.

Революційна боротьба не може бути відірвана від проблем живого життя, напр., - духового, культурного, релігійного, соціального, господарського, всебічних прав людини, прав нації... Вона не сміє зависнути в повітрі, розплистися в абстрактних гаслах. Хто має міт-легенду і візію, той мусить об'єктивувати їх щодня, щохвилини у дійсному житті.

За такого наверстовування динамічних революційних чинів, за такого змагання за конкретні життєві проблеми - приходить щоденний зудар з окупантом і його системою. І тільки на такому підґрунті

вибух збройного повстання пошириться як всенародна революція на всі верстви нації. Зокрема тоді, коли революційний зрив очолять люди з великими візіями, свідомі своєї мети, з фанатичною вірою.

Фронт проти ворога мусить бути всюди: в колгоспі, на заводі, в профспілках, в школі, в управлінні письменників, в літературі, науці, в підпільних Церквах, в адміністрації, армії, в кожній ланці духового і фізичного життя, в цілому житті нації! Вирощені у такій боротьбі діячі, жертovní, самовіддані й відважні, - стануть прикладами для народних мас.

Ось тому треба зовсім інакше розглядати виступ наших шестидесятників і семидесятників, зокрема Мороза, Горську, Лук'яненка, Кандибу, Симоненка та інших, а не тільки як тих, що прагнули свободи культурної творчості. Їх не можна уважати лише за "опозиціонерів" до режиму, а їхні методи за безуспішні, бо, мовляв, всі вони опинилися в тюрмах. Про той період ідейно-політичного бою ми писали в Бюлетені ч. 3, 1972 р., окресливши його боєм за самоутвердження і розгорнення українського національного світу ідей, за продемонстрування характерів, так дуже потрібних Україні. Це одна з фаз боротьби, але не замкнутої в собі, коли мова про її зміст.

Концентричний наступ КГБ

Коли в 1959 році загинув Степан Бандера з наказу уряду СРСР, коли КГБ кинув проти ОУН карту за картою - Кука і Матвієйка, щоб здемобілізувати фронт української революції, то це було саме в той час, коли діяпазон боротьби в Україні на підґрунті ідей ОУН-УПА небувало поширився, хоч мало хто на чужині його завважив. А саме в 1959 році починається епоха шестидесятників, з усіма її наслідками.

Тарас Чупринка-Шухевич загинув під час сталінського розгулу. Сталінові видавалося, що вже "од фіна до молдавина - все мовчить", а одночасно він все більше боявся вибуху підземного вулкану. Сталін розправлявся з УПА і ОУН /Хрущов-Круглов-Рясний - кінчили погроми в Україні/ з "безбатченками-космополітами", з "лікарями-зрадниками"... Концтабори повні - біля 18 міл. в'язнів, сателіти загнущдані, китайські "добровільці" воюють у Кореї... А все ж у підземеллі кипіло і наближався вибух вулкану.

І напередодні того вибуху, напередодні одчайдушного виступу шестидесятників - Москва дає наказ убити Степана Бандеру, а одночасно пустити в рух подиктовані пасквілі проти ОУН і УПА підступом схоплених Кука і Матвієйка.

Україна оживає

Але вибух прийшов. Найважливішим було те, що виявилось повне банкрутство ідеології комунізму-ленінізму і всілякого московського "інтернаціоналізму" серед наймолодшої генерації поневолених народів, зокрема України. Появились шестидесятники, як вицвіт крові УПА й ОУН! Вони продемонстрували світ ідей України, розкрили українські вартості і якості, удокументували їх, а разом з тим заперечили чужі, накинені Україні.

УПА зброєю вирішувала бути чи не бути Україні, ОУН політично та ідейно протиставила Україну Росії. А шестидесятники вернулись до тисячолітніх духових властивостей України і протиставили їх російській загарбницькій духовості - шовінізмові-імперіялізмові. Вони зформулювали ідеї України неповторно у повній гармонії із ідеями революційної ОУН, з підґрунтя якої і самі зродилися.

Можна сказати, що їх творчість і життєва постава - це синтез Шевченкових візій і правд, пристосована до потреб сучасної окупо-

ваної України і людства взагалі, яке опинилось в ідейному і моральному тупіку.

Але шестидесятники не тільки культурне явище, а й політичне. Національна цілеспрямованість тут ясна, недвозначна. 60-ті роки - явний удар з окупантом. Удар, широкого своїм руслом, національно-визвольного руху. ОУН далі діє інтенсивно і широко. Докази - десятки смертних вироків на членів ОУН ще й тепер, нібито за те, що вони колись співпрацювали з німецькими окупантами, хоч у той час ледве встигли народитися. У творчості шестидесятників бачимо поклін героям ОУН-УПА. Олійник і Сорока - символи. Збройні удари, захоплення урядової друкарні у Львові, поява синьо-жовтих прапорів, ліквідація сексотів, здобування зброї на станицях міліції, саботажі, масові демонстрації студентів /Темір-Тау і Новочеркаськ, згодом Дніпродзержинськ і Дніпропетровське/ демонстрації під пам'ятником Шевченкові на Канівській могилі і в Києві, таємне вбивання кагебістами молодих людей /націоналістів/ по селах і містах і т. п. - все це свідчить про героїську боротьбу націоналістичного підпілля, яке повністю негує всілякі обманливі конституційні формули і відклики до них. Бо ОУН не може боротися за права легальної опозиції, що діє на основі конституції, себто законів окупаційної влади!

Паралельно до безкомпромісової боротьби революційного підпілля ОУН, іде хвиля явних, відкритих, протестів за підписами мужніх борців-патріотів, видається "Український вісник", появляється за-халавна творчість із власними прізвищами авторів. Бачимо мужній захист арештованих, ризик власною свободою в обороні переслідуваних, співробітників і однодумців. Це окрема ланка фронту, не зважаючи на те, що його учасники відкликаються до конституції СРСР чи УРСР. Суть не у відклику, а в інтенції та сприйманні змісту протесту в свідомості читача.

Очевидно, за відсутності підпільної боротьби, яка не визнає жодних т. зв. правових актів окупанта, могла б виникнути дезорієнтація серед ширших кіл народу, о тут є певна суперечність - боротися проти окупанта і одночасно відкликатися до певних норм, що їх він створив, очевидно для обману. Так втрачається ідейна чіткість фронту. Але, коли діє революційне підпілля, то цей негатив виправляється його безкомпромісовістю та ідейно-політичною ясністю.

Тому загально - шлях, яким ішли відкриті борці не треба uważати за невинуватий, не зважаючи на те, що тепер він уже замкнений для них. Вони досягнули свою мету: а/ показали, що тільки революційний, підпільний, неконтрольований окупантом шлях може остаточно довести до визволення України; б/ показали безстрашні характеристики в ситуації нового "малоросійського дворянства", отже дали доказ, що в Україні є приклади до наслідування, є відважні люди, які захищають свої переконання і поширюють фронт боротьби; в/ широко спопуляризували ідею здійснення права нації, як передумову для здійснення і прав людини; г/ продемонстрували перед світом ідеї національно-визвольної боротьби української нації, вказавши одночасно на суперечності в російській колоніальній комуністичній системі, на її забріханість, обман і варварство. Відклик до паперової конституції СРСР і УРСР мав за мету показати Заходові усю єхидність московської екстермінаційної політики і топтання прав людини, з допомогою агітаційної фразеології про т. зв. розв'язання національного питання /шляхом... "злиття націй!"/.

Легальність нашої боротьби

Боротьба за права нації і людини в московській тюрмі народів буде незмінно продовжуватися. І тут уже відклик до конституції

СССР чи УРСР стає зайвим, бо суперечності й обманливість московсько-большевицької системи доказані фактами. Адже в усіх міжнародно-правних документах і хартіях зафіксовані право нації на незалежність і права людини.

Одне з найбільш революційних гасел – це боротьба за правовість, за справедливість, за законність. Законність, справедливість, правовість – почуття етичне і моральне людини, як спільнотної, національної, одуховленої Божої істоти.

Як з погляду Божого, так і з національного й природного права, наша боротьба завжди легальна. Тому треба уникати формул про легальну і нелегальну боротьбу в Україні, з погляду її оцінки окупантом. Право окупанта нас не зобов'язує, наша боротьба – легальна з погляду нашого права! Її можна називати явною і неявною, але вона ніколи не була і не є нелегальною. Нас не зобов'язує московське право, силою накинене Україні! Те, що чинить окупант на українській землі – нелегальне, натомість боротьба за права нації і людини – легальна! Тому з погляду українського права, як і Божого закону, з погляду Української держави, як і з погляду психологічної теорії права, наша революція, наша визвольна боротьба на нашій землі проти Росії – законна, легальна, натомість російська окупація – нелегальна і незаконна. Всі чини ОУН-УПА були і є законні, легальні, а всі дії москвинів, їх армії, КГБ – злочинні, нелегальні й незаконні.

Мусимо призвичаїти наш народ, зокрема нашу молодь, до того, щоб виконував тільки свій національний обов'язок, свою повинність, згідно з українським правом, українським законом, що зобов'язує його морально й етично. Бо "Українська держава існує. Вона не існує реально, але існує морально, існує правно в наших душах", – як говорив перед окупантським судом у Львові в 1936 році один із провідних членів ОУН. Гасло нашої боротьби: Українця зобов'язує закон України, право України!

У широких народних масах України необхідно переломити почуття "незаконности" у їх боротьбі проти окупанта, коли будуть топтати його "закони" в ім'я українських законів, в ім'я Божої справедливості. Це даватиме силу і відвагу у боротьбі за своє право, за Боже право, за право України-нації і української людини!

Альтернатива влади і символів

Насамперед треба підкреслити, що черговий удар ворога на одну із ланок фронту боротьби нації, систематичне, плянове поборювання революційної ОУН та її визвольної дії, винищення її борців – не викликає в нас дезорієнтації ані паніки. Така природа визвольної боротьби – припливи і відпливи, наступ і протинаступ, мінливість форм і метод. У боротьбі завжди є жертви, не раз дуже болючі. Шлях визволення встелений героїзмом, мучеництвом, терпінням і смертю. Звичайно, прагнемо якнайменше жертв, якнайменше поразок, але без жертв і ризика немає перемоги.

Удари ворога не в силі досягнути нашої Організації, хоч можуть тут і там розбити якусь ланку її дії, той чи інший осередок. Організаційні форми завжди мінливі. Наголос – як ми вже раніше з'ясували – кладемо на єдність ідейну, єдність у напрямних дії, а щойно потім ставимо організаційно-технічну пов'язаність, яку можна замінити іншими заавансованими модерними способами.

Взявши до уваги систему терору КГБ, ОУН випрацювала відповідні методи своєї організаційної дії, поклавши наголос на ідейний зміст і визначування напрямних. В умовах поневолення революційна організація необхідна, як необхідні і відважні провідники, щоб народ бачив іншу владу, власну, іншу силу, яка спроможна повести його в

бій за свою владу. Очевидно, потрібні не лише революціонери духу, а й революціонери дії, потрібні революційні бойові кадри.

Без Чупринки, Бандери, Лемика, Мацейка, Сороки, - Алли Горські чи Лук'яненки не спроможні перемогти ворога, бо остаточна перемога завжди є на полі збройної боротьби. Як необхідні революціонери духу, їхня мужність, так необхідно наголосити й інший аспект: збройний чин, безпосередню боротьбу. Пам'ятаймо, що й на еміграції треба правдивих революціонерів, себто дійсних націоналістів, повністю відданих справі революції, як єдиній заporуці визволення України. Революціонер чину мусить усіма засобами боротися з ворогом, тому готовий кожночасно жертвувати своєю волею, життям, усім, що йому найближче й найдорожче, в ім'я великих ідеалів нації. І такі люди мусять бути не тільки в Україні, а й на еміграції.

Революціонери зобов'язані нестримно, фанатично і нескорено прямувати до встановлення влади своєї нації, щоб народ бачив свою альтернативу, не тільки Брежнєва і Щербицького, а й своїх власних провідників, які спроможні стати /і стають/ на прю з окупантами! Це суттєва справа, яку глибоко зрозумів В. Мороз, написавши "Серед снігів", геніальний есей - вклад не тільки в ідеологічний комплекс України, а й у соціологічний, у теорію державного будівництва. В цьому творі особливо підкреслена роль несплямленої індивідуальності, як прикладу, як власної альтернативи! Тому такі необхідні символи, щоб їх бачив увесь народ, як своїх прапороносців визволення.

Під час зізнань, убивця Сташинський дав документальний і дуже важливий матеріал, що опублікований у 1963 році у "Визвольному Шляху". В цьому матеріалі з'ясовано, як КГБ і уряд СРСР розуміють роль символів й індивідуальностей у революційній боротьбі українського народу. Саме тому, щоб не було символів, другої альтернативи для українського народу, Москва намагається потоптати, скомпромітувати або знищити їх. Одних терором примушує "розкаятися", а інших убиває - Петлюру, Коновальця, Бандеру...

Тому Москва намагалася зламати й Івана Дзюбу, щоб добитися від нього будь-якої "заяви"... Не важно навіть якої, щоб тільки в Україні поширилась гнітюча вістка, що і "Дзюба склав заяву"... Значить, упокорився... Це глибоко зрозумів В. Мороз, доказом чого є його останнє слово.

Революційна організація мусить постійно ставити перед очі свого народу візію рідної національної влади, щоб він не дивився у порожнечу, що її намагаються витворити москалі... Зламани Кук, Матвійко, З. Франко, Холодний, Тютюнник чи інші "розкаєні" не є для народу альтернативою, а тільки посміховищем... Натомість Бандера, Чупринка, Коновалець, Сорока і їм подібні - це альтернатива, символи власної держави і рідної влади! Дати таку альтернативу для народу - це перше завдання революційної ОУН! І ОУН давала і дає. Тому не дивно, що Українське державне управління 1941 року та його голову постійно атакує Москва з її київськими квіслінгами, з її вислужниками на чужині, включно з "Кличем Нації", бо це рідна альтернатива, рідна влада, символ національної влади, протиставний до київської агентури Кремля - квіслінга Щербицького і "президента" Грушецького, погромника українського села під час другої світової війни.

Треба підкреслити, що революційна ОУН ніколи не розраховувала на те, що героїчний порив культурних діячів України минулого десятиріччя заступить її роль чи применшить її обов'язки і відповідальність за долю України. Змагання героїчних Нескорених має інший характер, ніж революційні визвольні чини ОУН і є тільки одною ланкою з великого фронту.

У широкому змаганні нації, у великому річчї її відродження та мобілізації національних сил, Нескорені діячі в Україні відіграють велику роль в духовому бою з окупантом, зокрема через самоусвідомлення суті українства та безстрашним прикладом високої особистої і громадської моралі... Проте ж, вирішальне слово залишається завжди за революційною ОУН.

"Советська Енциклопедія" з 1964 року подає таку дефініцію революції: "Революція - це закономірний переворот у житті суспільства, який усуває старий віджилий суспільний лад і стверджує новий".

Українська національно-визвольна революція, як антиімперіальна і антирежимна, має за мету розвалити російську тюрму народів і відновити національні держави тепер поневолених націй, на чолі з Україною, та знищити комуністичну /російську/ систему життя в Україні, а на її місце встановити український порядок в усіх ділянках життя.

Об'єкт нашої боротьби ясний і уточнений: російський імперіалізм у всіх його формах і видозмінах. Увага народу мусить бути сконцентрована на головних пунктах нашої боротьби: проти російського способу життя, накиненого силою Україні, зокрема проти комунізму, колективізації, соцреалізму, воюючого безбожництва, кремлівської режимової церкви, суцільного удержавнення колоніального типу, такої ж індустріалізації, русифікації не тільки мови, а й духовости, культури /адже соцреалізм - літературний чи мистецький жанр фальшивого зображування колоніального буття української нації і апофеоза рабства/, проти перемішування народів /Вавилон в Україні, насаджування москалів, окупантська армія/, проти висилки українських призовників поза межі України і виселювання українців, проти терору КГБ і російської окупаційної адміністрації в Україні, разом з міліцією і армією, проти суцільної русифікації життя. Словом, Україна - це колонія Росії, як заявив Кандиба, питаючи: Чому, якщо я провинився, не можу сидіти в тюрмі в Україні? Чому не "суверенний" уряд УРСР, а КГБ з Москви рішає про долю українців і висилає їх поза територію "суверенної держави"...

Явний фрагмент сучасної боротьби в Україні позначений відкликом до конституцій СССР і УРСР, що їх топчуть самі законодавці-окупанти, спробою захищати своє об'єктивне право /з позицій респектування конституційних норм/ на здійснення в Україні людських і національних прав, що їх мають усі вільні народи світу. Факт, що такі права народів і людей міцно обґрунтовані Хартією ООН і Деклярацією прав людини показує, що тут розрахунок не так на конституцію СССР і УРСР, як на універсальне право нації і людини, незалежне від будь-якої конституції окупанта.

Головною метою наших інтелектуалістів в Україні, яких не можна назвати ні конституціоналістами, ні еволюціоністами, ні легалістами - було показати людські індивідуальності, їх мужність і характерність, себто дати доказ, що Україна має провідну еліту, яка живе між народом і стає для нього прикладом.

Не випадково Осадчий у "Більмі" показує, крім Світличного, Со-року та інших героїв ОУН-УПА, як типи характеру. Не можна поминути й суттєвого підтвердження Кандиби і Лук'яненка, що "УРСР - це російська колонія", а висновком з цього напевно не буде відклик до законів окупанта і його конституції. Адже всім Нескореним відомо, що конституція СССР не визначає СССР, як "союз республік", які "об'єдналися" на основі якогось договору і можуть кожної хвилини вийти з нього. СССР - це "державна робітників, селян і трудової інтелігенції", а 14-ий параграф конституції про право виходу республік заперечений параграфом 22-им, бо це можливе тільки за "згодою більшості робітничої класи СССР". Отже ясно, що права, за

які змагаються наші інтелектуальні працівники, мають не так антирежимний, як антиімперіальний характер.

Не те важливе, яку вони вжили аргументацію, а суттєве те, що вони висунули національно-самостійницькі й антиімперіальні ідеї з нашими історично-традиційними, антимарксистськими і антиімперіалістичними, християнськими і оригінально-українськими первнами.

Відклик до марксизму ще не означає, що його автор також марксист. Навіть немарксист може відкликатися до Маркса чи Леніна. Адже Маркс написав капітальний цикл статей про Росію, що їх може перевидати і антикомуністичне, антимарксистське видавництво. "Собор у риштуванні", "Коли Котляревський сміється", "Перший розум наш" – не мають жодного відношення до марксизму чи філософського матеріалізму, а "Серед снігів", "Хроніка опору" і їм подібні твори Нескорених – це гімн нації, Людині, Христові на Україні. Тому писати про культурних діячів України з метою їх захисту – одна справа, а фальшувати і накидати їм не їхні думки та ідеї – це більше-вищя метода еміграційних радянофілів.

На думку марксистів і радянофілів, навіть Т. Шевченко, Іван Франко, Стефаник, Леся Українка належать до категорії передвісників або сподвижників марксизму-комунізму. Так само можна зараховувати і Христа до цієї категорії, що й роблять деякі прогресивні католики... А ще інші ставлять Христа поруч Маркса і Фрейда.

Не відкидаємо можливості, що за певних передумов в Україні можуть повторитися подібні явища – відклики до конституцій СРСР і УРСР. Але до таких метод не вернуться Нескорені, бо для них цей фрагмент уже закінчений.

Так звана легальність національно-визвольного руху з точки погляду конституції СРСР і УРСР не дає жодної перспективи здійснити національне визволення, бо тут іде про усунення окупації, що можна досягнути тільки зброєю і силою. Такі методи "легальної боротьби" за права нації і людини мають у собі елементи самообману і обману, бо здійснення подібних домагань означало б для окупанта втратити свої колонії, на що він ніколи добровільно не погодиться! Права нації і людини можна здобути тільки зброєю.

Отже, мужні люди в Україні, свідомі, що їх чекає, продемонстрували народові, що шлях "легальної боротьби" з окупантом, відклики до конституції і до цитат Леніна й Маркса – не принесуть йому волі й державної незалежності.

Події в Угорщині, Польщі, ЧССР, в концтаборах – черговий раз показали, що будь-який "людський комунізм" є тільки блефом. Ресектування Леніна, советської влади і соціалізму в принципі, з намаганням запровадити "справжню" советську владу, "справжній" демократичний соціалізм чи комунізм із "людським" обличчям, демократизацію советської влади, – приводить до висновку, начебто Ленін, советська влада і її соціалізм у принципі не такі й погані, погані тільки ті, що не притримуються "вчення" Леніна і Маркса. Як і колись: "Цар не знає... Якби він знав..."

Звідси закономірно приходить і аргументація, що продовжування дотеперішньої політики режиму приведе до дискредитації уряду, системи, з чого виходило б, що ті, які протестують проти русифікації і колоніального становища України, журяться долею і "добрим" іменем найзлочиннішої системи у світі. Тому залучування фіктивних елементів опору у визвольні процеси на черговому етапі, або в черговому фрагменті аналогічного типу, – гальмувало б ті процеси і дезорієнтувало б народ, як це було – очевидно в інших умовах – в ЧССР за Дубчека.

Народні маси в Україні не можуть сприйняти чергового такого са-мого етапу, бо вони вже свідомі, що відклики до фікцій, до Леніна і Маркса - закінчуються такими самими наслідками, як і тепер.

Поруч дії ОУН/р/, радикальної, що заперечує большевицьку систему та імперію у принципі, застосовувавши методи безкомпромісової боротьби, - теперішній фрагмент тимчасово був потрібним і корисним. Але, якби не було того полюса - ОУН, такий процес не мав би альтернативи, яка вказувала б, що останнє слово скаже зброя. Нас з Москвою розсудить кров і залізо, а не здійснення нею її конституції.

Було б кривдою і неправильно з'ясовувати факти, узагальнивши тезу про змагання Нескорених тільки за здійснення конституції СРСР. В тій фазі опору в Україні виявилися такі глибоко-національні, перспективного значення, процеси та створилися чи розбудувалися такі вартості тривалого національного значення у ділянках духової культури нації і національного відродження, появилися такі героїчні постаті й приклади для народу /Мороз, Сверстюк, Світличний, Алла Горська, Лук'яненко, Кандиба/, що даний період треба зарахувати до світлих сторінок національного усвідомлення і героїчного змагу найкращих.

Відклики до конституцій або тут і там до Леніна й Маркса - зникли в буревійному вибуху національної й духової потенції. Тому прийшов такий жорстокий удар окупанта, як за часів Сталіна.

Поети завжди підготовляли великі революції духу, а за ними йшов чин. Воїнів попереджали мистці й письменники. Насамперед були марсельськи, а потім штурмували Бастилію.

Визвольний процес сильніший тоді, коли одночасно відбуваються великі духові процеси й оновлення на ґрунті активної боротьби. Це діється в Україні, і саме тому такий тяжкий удар ворога по Нескорених. Якщо б вони були ізольовані конституціоналісти, легалісти, еволюціоналісти типу Сахарова, ДРСС чи т. зв. Ленінградської групи, якщо б зміст їхньої творчості був визначений ленінізмом і марксизмом, а не українською національною духовістю, то їх не судили б так жорстоко.

Якби їхнє змагання було тільки за рамки, в яких мав би бути неукраїнський, ненаціональний, а марксистсько-соціалістичний зміст, опертий на ідеологію марксизму, на постанови з'їздів компартій України і Росії /зокрема, VIII, IX, XII/, конституції УРСР і СРСР, на цивільні і кримінальні кодекси УРСР, якби вони домагалися тільки громадських свобод, забезпечених конституцією УРСР /статті 105, 107, 108, 104, 103/, та переходу влади з рук партійно-поліційної бюрократії до рук "трудящих" в особі Рад /5-та стаття/, за суверенні права Верховної Ради УРСР, за повернення законів з доби українізації, за вільне обговорення права УРСР про відокремлення від СРСР, як це сугерує V-та Конференція ОУНз, - то цей чистий реформізм, легалізм, еволюціонізм, з чисто антиукраїнським марксистсько-ленінським змістом, не був би такою великою загрозою для Москви і не викликав би такої жорстокої розправи.

ОУНз на своїй Конференції в листопаді минулого року прийшла до висновку, що Ленін визнав суверенність УРСР, як і "Українську Народну Республіку". Отже, маємо дві держави на тій самій території, згідно з постановами ОУНз, - УНР і УРСР, обидві визнані Леніном. УНР вже не існує, - резонує ОУНз, - отже, треба змагатися за усуверенення /колонії, - прим. Б. П./ УРСР... Врешті ОУНз стверджує, що йде про "ліквідацію панівної в СРСР сис-

теми національного, політичного і соціального поневолення людей і народів", а не про розвал російської імперії на національні держави!

Ось яку інтерпретацію дії і творчості хоче накинути Нескореним т. зв. ОУНз. А коли основно простудіювати творчість Нескорених, то побачимо, що вона повністю заперечує шкідливу й антиукраїнську постановку Конференції ОУНз, яка зовсім не відповідає змістові та інтенціям культурних діячів, а є звичайним фальсифікатом, корисним Москві.

Де стоїмо тепер?

Після закінчення фрагменту явної дії в Україні, з одночасним зміцненням підпільних метод боротьби, можна зробити такі висновки:

Генеральна лінія на теперішньому етапі боротьби, мабуть, буде характеризуватися поглибленням підпільних форм дії і фронтальним наступом /після певної "передішки" і стихійної перестановки сил/ на всіх ділянках життя народу проти окупанта, пов'язавши конкретні гасла нинішнього дня з єдинореальною можливістю здійснити їх тільки в Українській державі. Це означає – вимріяний, усвідомлений, пов'язаний з минулим, з українською тисячолітньою духовістю образ усіх ділянок життя і творчості вільного народу в своїй суверенній державі. Така візія буде мобілізувати всі народні верстви, професії і генерації до боротьби за УССД.

Суть революції є в доосновній зміні сучасного неукраїнського змісту, його повного знищення і встановлення власного, національного. Остаточним завершенням революції є збройне повстання. Суть політичної революції у тому, що владу перебирають революційні сили. У національно-визвольній революції – владу перебирає поневолена нація, усунувши окупантів.

Найбільше досягнення Нескорених – висунення національної, оригінальної української якості і самоусвідомлення, самопізнання у всенаціональному сенсі і засягу. Повне заперечення чужої, ворожої, накиненої системи життя, що перетворила українця на раба марксизму, ленінізму, Москви. Тепер бій розгорівся за перемогу українських ідей і правд.

Собори, Космачі, Хресні дороги, відклик до духу, героїка минулих світлих українських днів, собори власних душ – уже ніколи не погаснуть!

А це могутня духово-ідейна і етична рідна база для продовження визвольної боротьби та визначування її стратегії і тактики.

=====

УКРАЇНА НА СУЧАСНІЙ МІЖНАРОДНІЙ ШАХІВНИЦІ

Револьюційні процеси в Україні та в інших поневолених Москвою країнах

Рушійною силою револьюційних процесів в Україні в національному, соціальному та інших аспектах - була і є револьюційна ОУН. На підґрунті дії ОУН і УПА зроджувалися і зростали багатогранні процеси в усіх ділянках життя, творчості і боротьби в Україні. Тому й культурно-політичний процес на Рідних землях - пов'язаний глибокими коріннями з національно-політичним процесом, як його нерозривна складова частина. Його цілеспрямованість - самостановлення українського національного духового "Я", у протиставленні до московської духовості. Самий факт глибокого нав'язування до тисячолітніх первнів української духовості, розкривання її неповторних елементів та відмежовування від російських - вже визначне політичне явище. Як його наслідок, прийшли заперечення російськості і політикум культурного життя.

Свобода творчості означає не тільки вільну творчість культурних діячів, а й визначування змісту творчості, за що й іде боротьба в Україні. Це перш за все зудар України з Московщиною в культурній ділянці, який має відзвук і в політичній площині, бо передумовою здійснювання української якості в культурі є здобуття власної суверенної держави.

Побіч самобутньої, власнопідметної культурної творчості, йде боротьба на всіх інших ділянках життя /соціальної, господарській, політичній, релігійній/ також збройними методами, масовими акціями, яка в самому принципі відкидає і поборює владу окупантів. У такій боротьбі, що її організує і веде ОУН, нема жодного відклику до конституції УРСР чи ССРСР, натомість є повне заперечення фактичної окупації та її воальки, т. зв. УРСР. В Україні відбуваються антиімперіальні й антирежимні, антиросійські й антикомуністичні національно-політичні визвольні процеси за відновлення УССД, за її зміст, визначений українськими традиційними якостями і вартостями, за розвал московської імперії на національні суверенні держави поневолених нею народів.

Треба підкреслити, що суттєва різниця між українським рухом опору /ширше: українським національно-визвольним рухом/ і російськими "дисидентами" є в тому, що українські національні сили, до яких належать і культурні процеси, валять московську імперію у принципі та комунізм, як систему, натомість російські "дисиденти" домагаються тільки обмежених полегш для вузької групи своєї інтелектуальної еліти та більшої участі російських технократів у політичному керівництві імперією. Тому не дивно, що Москва українських діячів культури жорстоко засуджує на багатолітнє ув'язнення, а своїх "дисидентів" - Медведєвих, Вольпіних, Агрових, зрусифікованих Чалідзів - випускає за кордон. Лук'яненко, Кандибу, Мороза та інших засудили на драконське ув'язнення, проф. Плюща, який - як кажуть - був членом Комітету Сахарова, запроторили до психіатричного закладу, а голову того Комітету, проф. Сахарова, тримають на волі, він навіть дає інтерв'ю... "Посєвові".

Російські групи "дисидентів"

Насамперед треба зазначити, що українських культурних діячів не можна окреслювати як "дисидентів", бо таке окреслення зовсім фальшиве, суперечне з діяльністю і метою їхньої боротьби.

В Україні українських "дисидентів" нема, там є борці за права нації і людини. Вони не належать до таких, що тут чи там не пого-

джуються із власною владою, вони змагаються за зміну цілості життя — національного, культурного, політичного, соціального, релігійного. Отже, що їм "узгіднювати" /як це чинить Сахаров! / із Брежнєвим, коли в них нема, і не може бути, спільної мови з окупаційною владою. Навіть конституція СРСР чи УРСР — твориво окупанта, для самого окупанта, а не для поневолених народів.

Основним мотивом опозиції російських "дисидентів" до Брежнєва — є збереження російської імперії, а це вже база для співпраці Сахарова, Осипова та інших із Брежнєвим. Ані Сахаров, ані "демократи Росії, України і Прибалтики" ніколи не виступили на захист культурних діячів України. Сахаров ніколи не вимагав звільнення Мороза, Караванського, Кандиби чи інших українських в'язнів. Він тільки хоче трохи зреформувати політику імперії /СРСР/ і її керівництва /компартії/, щоб досягнути спільну йому і Брежнєву мету. Він каже: тому, що світові загрожують атомовою війною, голодова катастрофа, викликана надміром населення, заневищення індустрією повітря, землі й води, звородніння людини під впливом продуктів масової культури, а також диктаторські режими — необхідне зближення ліберал-демократичного, капіталістичного і соціалістичного світу /його термінологія/, що можливе шляхом лібералізації і демократизації компартії, яка має зберегти свою провідну роль. В командній верстві СРСР повинно бути більше технократів та інтелектуалів типу "лівих западників" і "лівих лєніністів", себто комуністів типу Сахарова і Роя Медведєва. З другого боку, "наближення" повинно відбуватися шляхом соціалізації Заходу, більшого впливу там лівих елементів, які повинні брати участь в урядах США, Франції, Німеччини, Італії та інших західних країн. І ось у висліді таких "процесів", деє посередині, зійдуться процеси лібералізації СРСР та соціалізації капіталізму. А "наближення" двох систем /як бачимо, за повної ігнорації визвольних змагань поневолених в СРСР народів/ приведе до спільного розв'язування світових проблем і до спільного відвернення від світу катастроф, які грозять людству. Теоретично, ставлення Сахарова до національних проблем в СРСР /московської імперії/ навіть гірше, як було в Леніна, а т. зв. Демократичний рух Советського Союзу /ДРСС/ до обманливої тези Леніна про розв'язку національного питання додає, що національне питання має вирішуватися "під наглядом комісії ООН". Це означає, що міжнародна мафія з ООН, наспіл з москалями, найбільшими ворогами національної ідеї і пропагаторами світового уряду тиранів, мала б нагляд над плебісцитом, напр., про можливий вихід УРСР з СРСР. Сам же ДРСС прагне перетворити СРСР на "Союз Демократичних Республік", отже, хоче тільки перемалювати вивіску над теперішньою московською імперією.

Всі російські "дисидентські" групи, в принципі, заступають подібні єдинонеділимські позиції, з малими "ухилами" — до явного московського шовінізму або до "гуманного комунізму". Так поступають "неослов'янофіли", "неокомуністи", що орієнтуються на "гуманний" Дубчєківський комунізм, "конституціоналісти", "ліберали", "християнські" соціалісти і демократи, в тому й бердяївські гуртки, "група акції за права людини". Разом усіх тих російських "дисидентів" і їх прихильників, розсіяних у кількох групах, не більше як 3-5 тисяч, що стверджують і вони самі. Жодна з тих груп не захищає прав поневолених в СРСР народів, всі вони — єдинонеділимські, еволюціоністські, обмежуються тільки захистом своїх професійних прав, відкидають будь-яку революцію в СРСР чи будь-який збройний спротив режимові, бо бояться за долю своєї імперії. Єдиний т. зв. Всєросійський християнсько-соціальный союз визволення народу /ВХССОН/ мав у своїй програмі збройний переворот, але був інфільтрований кагебістами і став зліквідований ще 1968 року /див. статті у "Визвольному Шляху" — "Панорама", 1973 р./.

Рух російських "дисидентів" не має жодної популярності чи підтримки серед московського народу, бо це - як стверджує навіть НТС - вузько-інтелігентські групи людей. Еміграційний "Народно-Трудовий Союз" /НТС/ російських опозиціонерів до режиму СРСР також повністю обстоює єдинонеділимські позиції. На конференції НТС, що відбулася у Франкфурті в листопаді мин. року, в постановах стверджено, що для НТС - найважливіша доля Росії, а не світової демократії чи доля людства. Національне питання поневолених в СРСР народів НТС розглядає крізь призму "світових конструкцій", для нього - воно маловажне.

Окрему групу в СРСР становлять жидаї, які домагаються права вільного виїзду до Ізраїлю і мають широку підтримку від усіх жидів як в СРСР, так і за кордоном. Частина жидівських емігрантів, які вже вивалились з СРСР, як ось Нове, Капшицер, Югов та інші, відверто підкреслюють значення поневолених націй в СРСР, зокрема України, а український націоналістичний рух вважають за рух всенародний.

Російські "дисиденти" виразно заявляють, що вони вважають себе за лояльну опозицію до влади, хочуть лиш "здемократизувати" її еволюційним шляхом, бо російські народні маси не бажають жодних революційних змін в СРСР, ані зміни режиму, тільки прагнуть виправити його хиби.

Така коротка характеристика програми і домагань російських "дисидентів", але пригляньмося ще до їх національного походження. Більшість "дисидентів" неросійського роду, а українського, жидівського, грузинського, грецького. Ось хоч би ген. Григоренко, що захищає татарів, він українського роду. Гінсбург, Данієль, Пастернак, Літвінов та інші - жидівського. Чалідзе - грузинський "малорос", Тарзіс - грецько-українського походження, і т. д. Хто ж мав би робити революцію в СРСР? Москалі? Адже навіть між російськими "дисидентами", що відкидають і засуджують революцію, домінують немоскалі.

Тому кожному ясно, що розрахунок на "російську" революцію - марна надія. Мудрування, мовляв, як не буде революції серед "росіян", не буде і визволення поневолених в СРСР народів, - троянський кінь в українській визвольно-політичній думці. Історія учить, що на російській території робили революції переважно люди неросійського походження. Приклади: Перовська, Желябов, Кибальчич - були українцями. Березневу революцію 1917 року розпочали полки Волинський, Ізмайлівський і Преображенський, що склалися з українців. Вони завалили царат. Лойно на ґрунті їх збройних чинів Ленін обманув поневолені народи своєю жовтневою контрреволюцією, якій пішли служити царські російські генерали, на чолі з Брусіловим. Встановляли і закріпляли московсько-большевицький режим російські аристократи, царські офіцери і дипломати типу Шапошнікова, Тухачевського, графа Чічеріна та їм подібні. Всі вони рятували "матушку Россю" від розвалу під ударами національно-визвольних революцій поневолених народів. Навіть Мілюков і Керенський захищали Сталіна, мовляв, "ліпше диктатор Сталін, ніж покраєне тіло Росії".

Тепер зовсім подібна ситуація. Сахаров, Медведєв /вже в Лондоні/, зрусифікований Чалідзе /вже у США/, Єсенін-Волпін, Алілуєва, Агрозов, Федосєв та десятки інших учасників т. зв. третьої російської еміграції відіграють роль "дисидентів", яких "вигнали" поза межі СРСР, щоб доказали Заходові, що революція в СРСР немає найменших шансів. "Народ" /не кажуть російський, щоб було враження, що мова про всі народи в СРСР/ не хоче жодних революційних змін в СРСР. Так російська "третья еміграція" виконує свою місію захисника московської імперії між народами західного світу, подібно, як це робив Ленін за кордоном за німецькі та американські /капіталістичні!/- гроші. В самій імперії /СРСР/ Сахарови і ДРСС мають готувати нову єдинонеділимську альтернативу, щоб її рятувати, а на еміграції Медведєви,

Федосєви, Вольпіни, Чалідзе, Агрузови, Ляутери мають втовмачувати народам західного світу, що революція в СРСР нереальна і небажана, тому треба наближувати дві системи - соціалістичну і капіталістичну, щоб рятувати світ і забезпечити людству "мирне співжиття".

Висновок: мета всіх антирежимних російських груп однакова - за всяку ціну зберегти єдиноділіму російську імперію, відповідно підфарбовану до вимог внутрішньої і зовнішньої ситуації імперії. В СРСР нема не тільки російського антиімперіального, а навіть антирежимового руху, є тільки групки "дисидентів", що не погоджуються в усьому з режимом.

Такі наші ствердження необхідні тому, щоб на цьому тлі з'ясувати сучасну міжнародну ситуацію. Брежнєв вирішив застосувати в Україні шалений неосталінський терор, щоб примусити Нескорених замовкнути, бо їхня дія підриває світову політичну стратегію Москви. Саме тепер Москва наполегливо підготовляє у світі політично-психологічний ґрунт для реалізації своєї концепції т. зв. рівноваги сил між світовими надпотугами.

Новий святотатський альянс і поневолені нації

На пояску цієї московської Брежнєвсько-Сахаровської концепції опинився сьогодні уряд США. Обґрунтував її від американців Кіссінджер, речник нового святотатського альянсу в світовому розмірі, адоратор імперіяліста Меттерніха, що братався з царською Росією, з тодішніми тиранами-деспотами. Тому Ніксон вибрався з поклоном до Москви і Пекіну, щоб започаткувати реалізацію концепції про триподіл світу, з проєкцією доповнити його в майбутньому Японією та об'єднаною Західною Європою. Теперішнє відновлення злочасної Меттерніхівської концепції є повторенням аналогічної ситуації. Тоді угорський революціонер Кошут завалив Меттерніха, а Відень, щоб рятувати від розвалу австрійську імперію, запросив московського царя допомогти йому здушити повстання угорців. Уже в наш час на "запрошення" Кадара прийшов в Угорщину рятувати Ялту московський цар Хрущов, на що США тихцем погодилися. Чи і тепер Ніксон не задумав допомогти Брежнєву придушити революційні процеси в Україні? В кожному випадку, своїм зговоренням із Брежнєвом Ніксон урятував самого Брежнєва від провалу та дав йому вільну руку відновити в Україні неосталінський терор. У січні 1972 року в Україні почав шаліти терор Малюти-Брежнєва так само, як шалів Меттерніх 1848 року, але замість тріумфу тиранів тоді прийшла весна народів.

Ніксон зігнорував ідейну світову надпотугу - поневолені в СРСР народи на чолі з Україною. Він не збагнув духу нашої епохи, що майбутнє світу вирішують народи, їхній дух, а не тільки техніка і термоядерна зброя. Ідейно-моральні, політичні й ідеологічні сили сильніші, ніж атомовою зброя. Альянс технологічних надпотуг закінчиться так, як завжди закінчувався союз гнобителів. Організацію Об'єднаних Націй творили біля 50 народів, переважно конґломератів, а сьогодні в ООН майже 150 народів, імперії зникли. Нема вже ні британської, ні французької, ні голландської, ні німецької, ні бельгійської, ні італійської, ні японської імперій. Залишилася тільки і розбудувалася з допомогою США ганебна московська імперія, але і в ній поневолені народи не склали зброї, духом не впали. Нема вже ні Цуссоліні, ні Гітлера, залишились ще московські Сталіни-Хрущови-Брежнєви і китайський Мао Тсе-тунґ, яких чекає така сама доля, як і Гітлера.

Ніксон нібито в ім'я стратегії "глобального миру" скапітулював на "периферії" - у В'єтнамі. Він не збагнув, що дух волі не знає периферій...

Москаль Померанц, позиції якого на еміграції захищає НТС, каже, що вже нема національних культур, бо перестають існувати нації. Вони /нації/ "перемішуються" і твориться "советський" /себто російський/ народ, який - як каже НТС - є наднацією, бо складається з багатьох народів; він немов якесь метафізичне єство /адже Тютчев казав: "В Росію можна тільки вірити, або "Росії жалко", як повторяє за Солженіциним Редліх з НТС/. Якщо так, продовжує Померанц, то тільки інтелігенція, яка думає і знає про загрозу атомової війни, може врятувати світ. Подібно думають російські "дисиденти" та їх прихильники, незначні малі групки серед російського народу.

Проти концепції Кіссенджера-Сахарова-Брежнєва-Померанца і НТС на фон історії виступає революційна концепція - повністю протиставлена Кремлеві, Волстрітові й Білому домові. Це концепція молодой, відродженої України, яка вже десятки років була і є основою дії ОУН, УПА і АБН. У протилежність до твердження Померанца, В. Мороз каже, бо без нації нема культури, а без культурного підґрунтя нема порятунку для світу. Органічний порядок світу мусить бути опертий на нації, на тисячолітню їхню культуру. Тому й Церкву необхідно зберігати, треба зберігати "Собори наших душ", як каже інший крайовий автор. Морозів символічний Космач - це протиставлення Вавилонові Померанца, Сахарова, Кіссінджера, Брежнєва, НТС, Кремля і Волстріту. Національна ідея - універсальна, вона уособлення найкращих якостей національної душі, органічного, природного, даного Богом порядку світу. Без національних культур нема і світової культури. Гете став світовою постаттю тому, що був німецьким генієм, Бетховен тому, що віддзеркалював душу свого народу, так само Шекспір. Тільки ті, що мають комплекс меншевартості вірять московській брехні, мовляв, Україна дістає доступ до світової культури чи літератури через культуру російську. Адже українська література й культура так само світова, як англійська, французька чи німецька.

Відроджена Україна дає світові ідеологічні, етичні й політичні принципи нового порядку. І ті принципи зударилися у світовому розмірі з концепцією матеріялістичних, технологічних надпотуг, які нехтують первинями духового, етичного, героїчного, питомого кожній нації вічного феномену буття. Якщо нема нації, нема національної культури, героїки життя, нема релігії, як складового елементу культури, то нема і перспектив для людства, бо денаціоналізація, дехристиянізація і дегероїзація життя - означають його варваризацію. Людина - не гвинтик, а Богоподібна істота. Героїчна концепція життя - передумова духового й політичного відродження людини і нації, взагалі людства. Нація - основоположний камінь справедливого ладу в світі. Такі ідеї променюють із підпілля України, з чинів і віри Нескорених.

Світовий протиросійський і протикомуністичний фронт - це далі основа нашої зовнішньо-політичної дії. Не зважаючи на світову кон'юнктуру, яка утруднює нам мобілізацію урядових кіл західних держав на протиросійський і протикомуністичний фронт, ми не зазнали поразки. Наша акція - систематичне нанизування фактів нашої сили, які підтверджують іншу альтернативу, до якої світ вернеться у вирішальний день.

Всілякі Пентагони нагромаджують факти, але обґрунтуванням фактів завжди були і будуть ідеї, як рушійні сили, тому вирішальне значення мають вони.

Вашінгтон, Пекін і Москва

Конфлікт Пекіну з Москвою, як і кожний інший конфлікт із нашим ворогом, безперечно в нашому інтересі. Основна помилка Ніксона в тому, що він намагається злагіднювати чи вирівнювати конфлікт Москви з Пекіном, доказом чого є його поїздки до Пекіну і до Москви.

На нашу думку, атомовий удар між Москвою і Пекіном неактуальний. Нереальна також офензивна війна Пекіну партизанського типу, бо стратегія партизанських війн Мао Тсе-тунґа непридатна там, де нема китайців, тому скинені парашутисти на терени московської імперії не знайдуть там підтримки. Конфлікт москалів і червоних китайців – конфлікт імперіялістів, подібно, як був конфлікт Берліну з Москвою. Спір за території між Москвою і Пекіном – спір за землі, які не належать ані Росії, ані Китаєві, а повинні бути самостійні. Очевидно, спір за провід в імперіялістичному комуністичному русі також має тут особливе значення. Історичним шляхом китайської експансії є південь, вся південно-східня Азія – терени масового поселення китайців. Скупчуючи свої дивізії на кордонах Китаю, Москва має свій незмінний стратегічний план: не зважаючи на ліквідацію у червоному Китаю русофільів Лін Піао, найвищого після Мао Тсе-тунґа вождя, не зважаючи на упадок Лію Шао-чі, Москва далі намагається довести до того, щоб у Китаю захопили владу русофільські елементи. Готові російські дивізії на "запрошення" якогось нового Лію Шао-чі чи Лін Піао підуть допомагати русофільським елементам у громадянській війні. Тепер на території СРСР є понад сто вождів китайського комунізму, що в Ташкенті мають осідок альтернативного уряду на чолі із сином Лію Шао-чі, а також колишнім генеральним секретарем китайської компартії, маршалами, міністрами тощо. Тому советська армія тільки чекає на можливість спровокованої інтервенції, щоб допомогти русофільським елементам у Китаю захопити владу.

Західні кордони московської імперії тепер забезпечує Брандт, а допомагає Ніксон. "Людовий фронт" у Франції допомагав монтувати не тільки Сулов, а й Сахаров своєю теорією "наближування систем". Це емпірично-кон'юнктурний підхід у світовій політиці, в основі якого є розбудова своїх позицій, щоб шахувати ними інших, не зважаючи на "загальне добро", про яке буцімто дбає Сахаров. Все ж Вашингтон "наближує" Москву до себе збіжжям, доставою машин, перспективою розбудови Сибіру, кредитами, чим рятує Брежнєва від упадку, зміцнює позиції СРСР і допомагає придушувати визвольні рухи поневолених Москвою націй. Про поневолені нації Ніксон навіть не згадує, він допомагає одночасно двом тираніям – московській і червоно-китайській.

Генерал Фуллер писав, що необхідно зменшити воєнний потенціал СРСР, себто – прихилити на свій бік поневолені Москвою народи. Ніксон знехтував цю науку, навпаки – об'єктивно своєю політикою допоміг Брежнєву відновити неосталінський терор в Україні та в інших неросійських країнах. Бувши в Києві, Ніксон зробив собі із жінкою фотознімку під храмом св. Софії, але не мав відваги сказати, що в тій величавій незвичайній святині заборонені навіть Служби Божі. Він не згадав, що в Україні арештовані сотні діячів української культури, ув'язнені жінки з малими дітьми, йде пресія на батьків, матерів і дітей; що єдиним "злочином" арештованих і тероризованих є любов до свого народу і їх національна творчість. Натомість Брежнєв, Гусак і компанія вітали в себе комуністку-"героїню" американку Анджелю Дейвіс, кримінального злочинця. На захист А. Дейвіс виступали всі "прогресивні" сили Заходу, в тому й американські ліберальні професори й студенти, а суд над нею засуджували члени комуністичних урядів. А ось Ніксон, як і папа Римський, мовчить навіть тоді, коли переслідують і засуджують творців культури, борців за права нації і людини, за свободу релігії, напр., о. Романюка.

"Наближування" двох систем – комуністичної і капіталістичної – вже дає свої наслідки. Уряд США боїться навіть згадувати про законне право поневолених націй на свою незалежність. Пекін, не зважаючи на свій удар з Москвою, ніде не заявив, що він обстоює розвал московської імперії на суверенні національні держави. Він

атакує соціал-імперіялізм Кремля в той час, коли іде про національний фашистівський імперіялізм москалів. Червоний Китай ніде не заявив, що він за суверенну Українську державу. Адже т. зв. УРСР не є жодною українською державою, не буде вона такою і тоді, коли б стала сателітом Пекіну.

І хоч конфлікт між Москвою і Пекіном корисний для нас, проте він не сміє бути орієнтиром у нашій визвольній боротьбі. Завтра той конфлікт може навіть перетворитися знову в союз двох тираній - московської і червоно-китайської. Сам же комунізм, як імперіялістична московська ідея, не зазнав якогось вирішального удару від цього конфлікту, а подекуди він навіть скріпився, бо виникло враження, що компартії різних країн незалежні від Москви. Наприклад, компартії Італії, Франції, Індії та інших західних країн протестували проти московської збройної інтервенції в Чехо-Словаччині й хоч тепер замовкли, все ж залишилося враження, що вони "самостійні", отже не є агентствами Москви. Теза про те, що ворог нашого ворога - наш приятель, фальшива й обманлива, що підтвердив своєю божевільною політикою Гітлер у 1941 році.

Конфлікт між імперіялістичними потугами поневолені нації можуть використати, але треба завжди пам'ятати, що жодні імперіялісти не стануть нашими приятелями чи союзниками, вони прагнуть тільки вигоріти нашими руками каштани з вогню. На своїх багнетах вони не принесуть нам волі. Тільки у випадку загрози тотального знищення, така чи інша західня потуга, зокрема США, може ставити на призибу надпотугу - поневолені нації. Для нас це нагода, а не орієнтація чи сподівання на чуже визволення. Тому орієнтуємося не на Вашингтон, Пекін чи Лондон, а тільки на власні сили, на наш Київ, як символ визволення всіх поневолених Москвою націй, як прапороносець протиросійської, протибольшевицької і взагалі протиімперіялістичної визвольної революції і війни.

Чи це означає ізолюваність і осамітнення України та інших поневолених народів, об'єднаних в АБН? Ні! Московський імперіялізм-большевизм не знає меж, для нього не існує поділ на сфери впливів, як тривала категорія. Москва ніколи не зречеться своєї загарбницької мети - завоювання цілого світу. Вона опановує Середземне море, вже є на Індійському океані, на Кубі, в латинській Америці, в Африці, на Близькому Сході. Всюди має не тільки свої "мостові причілки", а й опановує цілі країни, всюди монтує свої п'яті колонії. Вперше в історії має сильнішу воєнну флоту від найсильнішої флоту тої чи іншої західної потуги. Розташувалась на Канарійських островах, пенетрує Карібське море, підготовляє і випробовує міську партизанку навіть у США /відомий "марш на Вашингтон" 1971 р./. Наймодернішими політично-психологічними методами опановує в університетах студентів і професорів, дістається навіть до середніх шкіл на Заході. Тому можна сказати, що США програли війну не у В'єтнамі, а на вулицях Нью-Йорку, Бонну, Парижу, Лондону, Токіо...

Отже, Москва постійно в наступі. А Захід? Покищо, його огорнула дрімота, хоч тут чи там під впливом наших ідей приходить протверезіння і духове відродження.

Найменше прихильників комунізму є під московсько-большевицьким ярмом. Сила Москви - в ідейній та етичній слабості Заходу. Отже, колесо успіхів може обернутися. Мороз говорив про бумеранг не тільки у відношенні до своєї особи.

Світ завжди потребував дороговказів і їх дає сьогодні Україна, зокрема ОУН і АБН. Світ стоїть на переломі, коли слабкі ломляться, а сильні стають ще сильнішими. Ми не сміємо здавати своїх позицій, мусимо бути безстрашною Кассандрою. Теперішньому світові потрібні

Дон Кіхоти, бо реалісти бачать лише мільйони авт, але не бачать людини, що керує машиною. Тому більше ніж будь-коли мусимо висувати на належне місце людину, націю, Бога, героїку, все те, що іраціональне, вічне, мусимо пригадувати післанництво української нації, скріплювати віру в нього, вірити, за словами Мороза, що квітка-Україна росте і серед снігів.

Скептик скаже, що це не категорії міжнародної політики, але він забуває, що живемо в не тих часах, коли панувала класична зовнішня політика. В атомову добу термоядерна зброя поєдналася з ідеологічною. Термоядерна зброя ворога є також у руках українців-воjakів та синів інших поневолених Москвою народів. Тут перш за все необхідно скріпити дух поневолених народів, віру і відвагу. Західні держави також мають термоядерну зброю, мають технічну перевагу над московськими імперіялістами, але їм бракує духу боротьби за правду і справедливість. Для Заходу необхідні духова й етична революція, оновлення його моралі, відродження національного патріотизму, культу героїки та привернення життю властивого йому сенсу.

Передумовою збройного наступу є найперше політична офензива, а передумовою політичної офензиви є ідеологічна, що мусить мати моральну й етичну основу. Щоб гинути – треба знати за що? Треба вірити в інший змісл життя, а не тільки в матеріяльне, вигідне. В людині необхідно розбудити божественне, героїчне і вічне. Отже сьогодні Захід особливо потребує нових Ціцеронів і Сципіонів.

Москва рятується від помсти поневолених нею народів
з допомогою урядів вільних західніх країн

Москва, як павук, обмотує своїм павутинням Японію, Німеччину, Італію, Францію, Велику Британію та інші країни, не згадуючи вже про США. Вони допомагають їй розбудовувати її економіку навіть на Сибірі, щоб потім захищати "свої" інтереси від можливого наступу, напр., Китаю. Отже, Москва заохочує капіталістичні країни вкладати свої інвестиції в розбудову її індустрії і економіки, реалізуючи свої далекосяжні пляни. Ленін учив москалів, що упадок капіталістичного світу прийде тоді, коли він ради зиску буде фінансувати розбудову СССР, як свого гробокопателя. Брандт сподівається "об'єднати" Німеччину шляхом еволюції, зближуючись до тітоїзму, отже, діє так, як пропонує Сахаров. Опозиція до Брандта програла вибори тому, що не дала народові іншої зовнішньо-політичної альтернативи, не сказала, що Німеччина, щоб виправити злочини нацизму, обстоює національно-державну незалежність усіх країн, в тому й поневолених большевицькою Москвою. "Виправлювання" договору Шеля і Громика не дає нікому, крім Москви, жодної альтернативи. Бо річ не в кращих умовах договору, а в принциповій концепції, що дає розв'язку побудови справедливого ладу в Європі, Азії та в цілому світі. Так довго, як визвольний націоналізм не стане основною засадою побудови світу, – виходу із світової кризи не буде.

В цілому світі зростають національно-визвольні сили, визріває і новий соціально-політичний уклад світу, що одночасно є і антикомуністичний, і антикапіталістичний. Тому не дивно, що на нас, як авангард цього процесу оновлення народів, іде жажлива атака з усіх боків, аранжована ворогом. А ворог маскується також ліво-ліберальними і суперфразерськими псевдореволюційними, псевдонаціоналістичними гаслами. Такі псевдореволюціонери, разом із большевиками і т. зв. Демократичним рухом Советського Союзу, називають Нескорених в Україні "агентами КГБ", зокрема з того часу, коли "Український Вісник" склав заяву, що жоден українець не брав участі у складенні т. зв. програми ДРСС. Москалі і "свої" диверсанти ведуть наступ на Нескорених в Україні тому, що вони не хочуть іти разом

з московськими імперіялістами, червоними чи білими. КГБ підтримує еміграційних диверсантів-суперреволюціонерів, щоб з їх допомогою розбити фронт революційної ОУН і АБН. І хто розбиває цей фронт, той служить Москві!

Для диверсантів-провокаторів, в тому і з т. зв. "Клича Нації", Мороз, Алла Горська, Караванський, Сверстюк та інші Нескорені - "большевики", "агенти большевицькі". Хто так говорить, той сам большевик або большевицький агент. Недаром російські єдиноділимці, свояки різних московських генералів Врангелів, польських графинь - нацьковують диверсантів проти ОУН і АБН.

Зрозуміле й те, що саме США є тереном запеклої акції проти революційної ОУН і АБН, бо в тій світовій потузі скупчені осередки різних ворожих диверсійних сил.

Між іншим, треба ще раз пригадати, що передумовою нашої ідейної офензиви серед української молоді на чужині є перш за все усунення раз назавжди культу т. зв. двох батьківщин. Для нашої молоді може бути тільки одна батьківщина - Україна, як слушно заявив один молодий делегат на Конгресі УККА. Симоненко казав, що можна вибирати друзів і дружину, але не можна вибирати батьківщини, як не можна вибирати і рідної матері...

Деякі висновки

Взявши до уваги ролю США у світі, як і те, що на терені США зосереджуються різні несприятливі, а то й ворожі нам сили, мусимо вести там нашу розумну й доцільну політику. Необхідно припинити розподіл українців та інших емігрантів з країн поневолених Москвою на тих, що підтримують республіканську партію, і тих, що підтримують демократичну. Це нонсенс! Політика обидвох згаданих партій однакова, коли мова про їх ставлення до поневолених Москвою народів. Тому необхідно змобілізувати всі голоси національних груп і віддати їх за такого кандидата на президента і за таку партію, які принципово визнають концепцію визволення поневолених народів і обстоюють розподіл московської імперії на суверенні національні держави. Нас не можуть заспокоювати обіцянки чи передвиборчі фрази, правдива гарантія - це реальна політика. Ніксон, напр., перед виборами обіцяв одне, а зробив друге. Чи ми гірші від жидів, ірляндців і негрів у США, які вміють обстоювати свої права і відповідно розпоряджати своїми голосами під час виборів?! Ми можемо кільканадцять мільйонів голосів віддати за противників капітулянтської політики Ніксона чи Кеннеді й здобути собі відповідну позицію в американському світі, чим принесемо користь і допомогу визвольній боротьбі поневолених в СССР народів, зокрема Україні. Це завдання УККА, зокрема УВФ у США та ПАБНА. Треба вести українську політику, а не американську - республіканську чи демократичну. Треба вести політику в користь поневолених Москвою націй, а не в користь тої чи іншої американської партії. Тільки тоді зможемо стати авангардом-лідером інших національних груп у США. Не англосакські інтереси, а потреби поневолених народів повинні бути в основі нашої політики в США. Учимося, коли вже мусимо, хоч би в жидів, які захищають інтереси Ізраїля, а не тої чи іншої партії у США.

Ще кілька слів про наше ставлення до Ізраїлю. Воно залежить від ставлення Ізраїлю до московської імперії і до нашої визвольної боротьби. Можемо співпрацювати тільки з тими жидівськими колами, які виразно задекларують, що підтримують нашу концепцію розвалу московської імперії і побудови на її руїнах національних держав. Без визнання нашої визвольної боротьби і Української самостійної соборної держави, співпраця із жидами зайва. Такі

критерії завжди і всюди треба брати до уваги, щоб нас не використали і не затягнули до спільного фронту з москалями проти комунізму. Ми ніколи не підемо до такого спільного фронту, наша мета ясна і незмінна: розвал московської тюрми народів на національні держави, відновлення УССД. Якщо нашої концепції жиди не приймуть, жодного спільного фронту з ними не можемо творити.

Це саме можна сказати про можливість співпраці з поляками. Наша передумова: визнання концепції АБН, себто етнографічна засада між обидвома державами – Україною і Польщею. Без визнання поляками етнографічного принципу, себто права України на всі її етнографічні землі – не можлива і співпраця з поляками.

В основі нашої визвольної концепції є безкомпромісовість супроти московської імперії. І найсильніший завжди той, хто вірний своїм ідеалам. Поширення фронту на різні національні елементи, без спільних ідеалів і спільної визвольної концепції, нас не зміцнить, навпаки – розпорошить наші сили, бо річ не в кількості, а в якості. Народ притягають великі постаті, а не отари, між якими не видно прапороносців. Як є прапор і прапороносці – за ними підуть народні маси і тоді якість переходить у кількість.

Перед нами затяжний бій на міжнародному відтинку, нас прагнуть виеліминувати не фізично, а ідейно, себто – хочуть створити політичний мезальянс, мішанину імперіялістичних і протиімперіялістичних сил та знайти між ними "компроміс". З допомогою т. зв. третьої російської еміграції ідуть намагання переконати Захід, що в СРСР революція неможлива і треба шукати еволюційного шляху "виправлення" системи і режиму, зберігаючи московську імперію. Таким тенденціям мусимо дати бій! Напр., хоч у хартії ВАКЛ є наші принципи, проте йдуть намагання пропихати до ВАКЛ-у задніми дверима захисників московської імперії. Тому мусимо пам'ятати, що в міжнародній політиці відбуваються бої за боями. Іде боротьба, в якій можна виграти поодинокі бої, але вона триватиме так довго, як довго будуть існувати московська імперія, її захисники і прихильники у вільному світі, троянські комуністичні й русофільські коні.

Українська еміграція, зокрема ОУН і АБН мають три основні завдання: а/ всебічна безпосередня допомога воючій батьківщині; б/ мобілізація світової політичної opinio в користь визволення свого народу, широка міжнародна акція; в/ вирощування, виховування і вишколювання молодого покоління, як пробойовиків і носіїв ідей воючої України. Наша молодь мусить мати своє післанництво, мусить стати ідейно-політичним орієнтиром для молоді вільного світу. Вона мусить бути активна, мусить діяти, а не тільки студіювати, робити дефіляди і пописи.

Хто знецінює чи заперечує необхідність нашої визвольної міжнародної політики за кордоном, той або ворог свого народу, або безвідповідальний критикоман, що не має місця серед творчої патріотичної еміграції. Коли Москва полонює своїми лжеідеями частину молоді вільного світу, то чому наша молодь, зокрема наше Юнацтво, не може шляхетними ідеями воючої України здобувати їй прихильників і приятелів у середовищі, в якому вона живе? Треба, врешті, скінчити з позерством і розпочати всебічні й різномірні акції нашої молоді, головно Юнацтва.

Пригадуємо: Плекаймо культ суворого й шляхетного життя, висуваймо якнайбільші вимоги до себе самих та інших, будьмо готові на жертви і самопосягати, бо мета життя правдивих українських націоналістів – це героїзм і жертвна служба Україні. Коли молодь побачить нас такими, тоді піде за нами.

Не обіцяймо одні одним, а вимагаймо одні від одних. Розбуджуймо докори сумління і в себе, і в інших, а не шукаймо постійно "виправ-

дання", що - мовляв - інакше не може бути. Не втікаймо від терпіння у вигоди, не кидаймо крутість гасел, що для України, мовляв, треба працювати на волі, а не йти в тюрму чи гинути за неї, бо такі гасла - фальшива і шкідлива інтерпретація наших обов'язків. Мороз також міг сказати, що на волі він "зробить для України більше" ніж у тюрмі, і скласти покайну заяву. Україна потребує прикладів, потребує їх і українська еміграція. Ідея, за яку не гинуть - не переможе ніколи. Христос також міг сказати, що краще проповідувати довше Слово Боже, ніж умирати на хресті. Але, що варте було б Слово, коли б за нього не йшли на смерть, коли б Його відрікалися перед катами. Чи Данилишин був би став прикладом для наступних поколінь, якщо б розкався і "довше працював для України"?

"Буде суд. Що ж, будемо битися... Саме тепер потрібно, щоб хтось показав приклад твердості... і одним махом змив це гнітюче враження, яке витворилося після відходу деяких людей від активної громадської діяльності. Випало мені... Тяжка це місія. Сидіти за ґратами нікому не легко. Але не поважати себе - ще важче. І тому будемо битися!" Ці слова Мороза - в альбом усім тим, хто втікає з поля боротьби, хто хвалиться своїм боягузством і безхарактерністю, хто "хоче жити для України за всяку ціну", навіть за ціну ганьби і національної зради, хто боїться жертв, хто не має відваги діяти і вмирати так, як наказує честь і гідність борця за волю і щастя свого народу.

П. Б.

=====

"Московсько-большевицьке поневолення України не тільки суперечне з прагненнями, життєвими потребами української нації, не тільки спинає її природний, свободний розвиток, але й загрожує її існуванню. Москва намагається послідовно знищити самобутність українського народу під кожним оглядом та за рахунок української національної субстанції збільшити російський національний організм. Протиставитися цим імперіялістичним цілям та нищівній дії большевизму можна тільки шляхом боротьби, тим більше, що большевизм є найгіршою, найнебезпечнішою формою російського імперіялізму. Його тоталітарні, найбільш безоглядні методи послідовного і всебічного знищування поневолених націй, їхньої духовності, біологічної субстанції та матеріальних основ самостійного існування, не залишають жодних інших можливостей для збереження їхнього самостійного життя і розвитку.

Щоб вирвати українську націю з того положення та скінчити з процесом її постійного поневолювання і знищування, необхідно скинути московське володіння Україною, викоренити большевизм-комунізм в Україні та усунути з українських земель всі чинники російського імперіялізму і всі його підпори. Це можна досягнути тільки шляхом рішучої визвольної боротьби цілого українського народу, шляхом національної революції. Бо кожна дія, кожне намагання в тому напрямі, а навіть ставлення такої мети, визнавання таких ідей вже є актом протибольшевицької боротьби, складовим чинником національної революції".

/С. Бандера: "Перспективи Української
Національно-визвольної Революції"/

=====

НЕОСТАЛІНСЬКИЙ ТОТАЛЬНИЙ НАСТУП МОСКОВСЬКОГО ІМПЕРІАЛЬНОГО ШОВІНІЗМУ НА УКРАЇНСЬКУ НАЦІЮ

В новій формі, але давніми випробуваними методами почався нео-сталінський тотальний наступ московського імперіального шовінізму на українську націю загальновідомим терором, масовими арештами, обшуками і затисканням контролю над всіма національно-культурними діячами. Почався він згідно з дорученням ЦК КПСС у січні 1972 р. і продовжується дотепер.

Потім, після відвідин президентом США Р. Ніксоном СРСР, ще з травня минулого року, Москва розпочала і погром партійно-урядової верхівки т. зв. "суверенної" радянської України.

Відтоді розжарені до білого московські червоні шовіністи повели тотальний терористичний наступ на все, що тільки має в собі будь-які українські національно-традиційні та християнські елементи, почавши від археології, почерез культ християнства, аж до етнографії, від академіка аж до закріпаченого колгоспника.

Одночасно Москва з допомогою своїх агентів і вислужників в Україні й поза нею повела небувалих досі розмірів акцію й провокативно-наклепницьку кампанію проти української патріотичної еміграції, особливо проти ОУН, голови Проводу Я. Стецька, Організацій Визвольного Фронту, проти УАПЦ і УКЦ, зокрема проти Верховного Архiepіскопа Кардинала Йосифа Сліпого.

Обсяг того наступу вказує на те, що імперіалістична Росія потра-ткувала національну Україну за свого ворога ч. 1, і з тої точки зору веде проти неї тотальний наступ. Так розгорівся важкий бій між безбожницькою тоталітарною Росією і поневоленою, але волелюбною християнською Україною. Сором для 20-го століття, що до цієї боротьби надто пасивно ставиться вільний світ, неусвідомивши собі того, що той змаг може мати багато більші наслідки, ніж думають на Заході, не тільки для України та інших поневолених народів, а також для решти ще вільного світу.

Дещо про первопричини московського терору в Україні

Загально відомо, що націоналізм - це духово-історичне явище і могутній рушій пробудження національного життя народів, національного почуття і гордості та незламного бажання зберігати власну національно-історичну ідентичність, це сила непереможного прагнення жити власним, від нікого незалежним національним суверенним життям. Націоналізм у 20-му столітті фактично охопив увесь світ, зокрема Україну. Це тим більше, що під прапорами націоналізму вже велась довголітня визвольна війна України в 1918-1922 рр., а головне визвольна революційно-збройна боротьба ОУН-УПА. Під його прапорами далі діє глибоке націоналістичне підпілля в Україні, яке вже має за собою довголітню традиційну тяглість і практику.

Тому зовсім природно й закономірно, що в нинішній Україні, навіть в умовах найбільшої дотепер у світі московсько-більшевицької терористичної системи, на національному ґрунті виріс молодий, незалежний національно-здоровий актив. Він не тільки пізнав до кінця справжню природу московського "інтернаціоналізму", під покришкою якого буйно розцвітає московський національний шовінізм, що намагається поглинути всі поневолені народи, а й одночасно рішуче виступив проти московського імперіального шовінізму і безкомпромісово став на захист історично-національної самобутності української нації, домагаючись для неї таких прав, які мають вільні народи. Але навіть у легальних домаганнях належних прав московські шові-

ністи бачать загрозу для своєї імперії. І сьогодні знову, як і в минулому, до білого розжарений московський шовінізм стає гальмом природного історичного розвитку націй і людства та штучно, з допомогою грубої брехні і фізичної сили, намагається завернути колесо історії. Очевидно, що московські імперіялісти цей історично-закономірний розвиток можуть сповільнити, але вони не в силі його зупинити. Це дуже яскраво і глибоко висвітлює література самвидаву, а зокрема такі автори, як Валентин Мороз, Іван Дзюба, Євген Свєрстюк та інші.

Навіть спостережливі чужинці роблять більш або менш удачі висновки з теперішніх подій в Україні. Наприклад, "ЮС Нюс енд Ворлд Репорт" з 18.12.1972 р. пише таке: "В советських республіках зріс націоналізм такою мірою, що в Україні на протязі літа 1972 р. війська КГБ двічі стріляли по демонстрантах". Подібні випадки були в Прибалтиці. "Нью Йорк Таймс" з 11.12. 1972 р. надрукував статтю свого кореспондента з Москви, який стверджує, "що головною метою започаткованих /1972 р./ московським КГБ репресій супроти советських дисидентів, є перш за все здушення національного руху в Україні... та розбиття акції в обороні прав людини в СССР". Лондонський "Ді Таймс" з 22.12.1972 р., зупинившись над московським терором у республіках, пише, що масові переслідування, арешти і засуди дисидентів, нібито не мали безпосереднього відношення до економічно-господарської кризи в СССР, але насправді вони від'ємно впливали тим, що створювали задушливу й непевну атмосферу, яка придушувала ініціативу та стимули, зокрема серед інтелігенції, і тим самим спричинювалась до ще більшого поглиблення господарської кризи, з якої СССР ледве чи міг би вилізти без допомоги західних капіталістів. Монреальський часопис "Ле прес" з 19.3.1973 р. пише, що "Україна, де національні почування збереглись в особливій формі, стала предметом найжорстокіших переслідувань". Подібних тверджень і думок чужинецьких авторів і періодиків можна цитувати багато.

Про динамічну й незнищенну силу націоналізму та волелюбних рухів поневолених Москвою народів, які все більше й сильніше розкладають і розхитують московську тоталітарну імперію, свідчать також численні писання самого ворога. Наприклад, у статті О. Яковлева п. з. "Проти антиісторизму", поміщеній у московському часописі, а потім передрукованій "Літературною Україною" /21.11. 1972 р./, автор ставить собі за завдання нібито заперечити існування російського шовінізму, а насправді своє вістря скеровує проти поневолених народів. Між іншим, він примушений визнати, що не зважаючи на всі заходи партії і уряду, "Націоналістичних віянь... національного духу позакласових міркувань... національних почувань... прикрашування деяких представників українських буржуазних націоналістів, грузинських меншовиків, вірменських дашників - досі не пощастило вилімінувати". А ми додамо, що українського національного духу, який, немов мітичний фенікс, відроджується з власного попелу, Москві ніколи не вдасться ні вилімінувати, ні знищити.

Ще подібна змістом і 11-сторінкова стаття В. П. Чередниченка п. з. "Антирадянщина - основний напрямок підривної діяльності українського буржуазного націоналізму", що надрукована в київському "Українському історичному журналі" /ч. 3, березень 1973 р./. В ній автор виразно каже, що "націоналізм... є антиподом до радянського комунізму", себто московського імперіялізму, та що "намагання буржуазних українських націоналістів не залишаються даремними...". Тому вислужник Чередниченко закликає до посиленої "боротьби з антикомунізмом, антирадянщиною та "лівими" ревізіоністами і націоналістами, що є важливим завданням комуністів" у теперішню пору.

За минулих два роки у підсоветських періодиках появилось багато подібних статей. У них московські шовіністи і їхні вислужники із

шкіри вилазять, щоб дескредитувати націоналізм поневолених народів, пришивають йому різnorідні ярлики, як ось видумане "вислужництво чужим силам", начебто Росія для України не є чужою окупантською силою, начебто для України московське поневолення легше від немосковського. Це питання дуже влучно з'ясував історик М. Ю. Брайчевський у своїй праці "Приєднання чи возз'єднання", довівши історичними фактами, що московське поневолення, якщо не важче, то ніколи не легше для України від поневолення іншого.

Масові окупантські репресії, переслідування, терор, арешти
і таємні засуди українських патріотів

В раніших статтях і повідомленнях ми старались своєчасно інформувати про московський терор, арешти і таємні засуди визначних представників української інтелігенції та про опір українського народу окупантові. Тому тільки доповнимо найновішими фактами про московський терор, що значно поширився, про драконські засуди і варварський погром українського національного життя.

Дотепер відомі засуджені окупантом такі українські патріоти:

1. Антонюк Зіновій, філолог, арештований у січні, засуджений в листопаді 1972 р. у Києві на 7 років ув'язнення і 3 роки заслання.
2. Бондар Микола, викладач філософії в університеті, засуджений 12.5. 1971 р. в Києві на 7 років концтаборів.
3. Громляк, підступно вбитий кагебістами в 1972 р. на Івано-Франківщині.
4. Глузман Семен, лікар-психіатр, арештований у травні, засуджений 20.10. 1972 р. в Києві на 7 років концтаборів і 3 роки заслання.
5. Дзюба Іван, літературний критик і публіцист, арештований 17-го квітня 1972 р., засуджений в березні 1973 р. у Києві на 5 років ув'язнення і 5 років заслання.
6. Дяк Володимир, дипломований інженер, арештований 1971 р. на Стрийщині, засуджений в квітні 1972 р. у Львові на 7 років концтаборів і 5 років заслання.
7. Калинець Ігор, поет, арештований 11.8., засуджений в листопаді 1972 р. у Львові на 9 років концтаборів і 3 роки заслання.
8. Катала, інженер, загинув 28.5.1972 р. у Львівській тюрмі, під час допитів закінчив "самогубством".
9. Коваленко Леонід, філолог і письменник, арештований у березні, засуджений в липні 1972 р. у Києві на 5 років ув'язнення і 3 роки заслання.
10. Лупиніс Анатолій, адміністратор, громадський діяч, відсидів 10 років у концтаборах, поновно арештований 28.5., засуджений 28.11.1971 р. у Києві на неозначений реченець і запроторений до кагебівської психлікарні.
11. Мороз Валентин, історик, відбув 5-літнє покарання, поновно арештований 1-го червня, засуджений 18.11.1970 р. на 9 років тюрми і концтаборів та 5 років заслання.
12. Мельничук Тарас, поет, арештований 12.1, засуджений в липні 1972 р. в Івано-Франківську на 3 роки концтаборів.
13. Мойсеєв Іван, 16.7.1972 р. в Криму, в армії, закатований на смерть за християнські переконання.

14. Осадчий Михайло, викладач Львівського університету, журналіст і поет, у 1965 році був засуджений на 2 роки концтабору, арештований знову в січні 1972 р. й у вересні засуджений у Львові на 7 років ув'язнення і 3 роки заслання.
15. Плющ Леонід, професор кібернетики, арештований 17.1.1972 р., засуджений 30.1.1973 р. на необмежене запроторення до психіатричного закладу.
16. Притика Олександр, лікар, арештований 9.7.1971 р., засуджений 19.5.1972 р. в Одесі на 2 роки ув'язнення.
17. Ризников Олекса, письменник, арештований 9.11.1971 р., засуджений 19.5.1972 р. в Одесі на 5 років ув'язнення.
18. Рогинський Володимир, арештований в березні, засуджений в липні 1972 р. в Києві на 5 років концтаборів.
19. Романишин М., інженер телевізійних закладів, засуджений у липні 1972 р. у Львові на 2 роки ув'язнення.
20. Романюк Василь, православний священник, арештований у січні в Космачі, засуджений у липні 1972 р. в Івано-Франківському на 7 років ув'язнення і 3 роки заслання.
21. Сверстюк Євген, літературний критик і педагог, арештований 12.1. 1972 р. в с. Боярка на Черкащині, засуджений у березні 1973 р. на 7 років ув'язнення і 5 заслання.
22. Світличний Іван, літературний критик і перекладач, в 1965-66 рр. 8 місяців перебував під слідством КГБ, з браку доказів вини був звільнений. 12.1.1972 р. знову арештований, засуджений у березні 1973 р. на 7 років ув'язнення і 5 років заслання.
23. Світлична-Шумук Надія, філолог, арештована 19.5.1972 р. у Києві, засуджена в березні 1973 р. на 4 роки ув'язнення.
24. Сеник Ірина, арештована в грудні 1972 р., засуджена взимку 1973 р. в Івано-Франківському на 6 років ув'язнення і 5 років заслання.
25. Сергієнко Олександр, учитель, арештований 12-го січня, засуджений у липні 1972 р. у Києві на 7 років концтаборів і 3 роки заслання.
26. Середняк Любов, машиністка, арештована 12-го січня, засуджена 20.10.1972 р. в Києві на 1 рік ув'язнення.
27. Стасів-Калинець Ірина, поетеса, викладачка в інституті, арештована 12.1., засуджена в липні 1972 р. у Львові на 6 років концтаборів і 3 роки заслання.
28. Строката-Карапанська Ніна, мікробіолог, жінка Святослава Карапанського, який відбуває 25-літнє покарання в концтаборі, арештована 6.12.1971 р., засуджена 19.5.1972 р. в Одесі на 4 роки ув'язнення.
29. Стус Василь, поет і літературний критик, арештований 12-го січня, засуджений у вересні 1972 р. в Києві на 5 років ув'язнення і 3 роки заслання.
30. Чорновіл Вячеслав, журналіст і літературний критик, відбув 3-річне покарання, вдруге арештований 12.1.1972 р., засуджений в лютому 1973 р. у Львові на 7 років концтаборів і 5 років заслання.

31. Шабатура Стефанія, художниця, арештована 12.1., засуджена в липні 1972 р. у Львові на 5 років ув'язнення і 3 роки заслання.
32. Шумук Данило, відсидів по тюрмах і концтаборах 27 років, поновно арештований 14.1., засуджений 5.7.1972 р. в Києві на 10 років концтаборів і 5 років заслання.
33. Шухевич Юрій, син командира УПА Романа Шухевича-Чупринки, відбув 20-літнє покарання в концтаборах і тюрмах, поновно арештований у березні, засуджений 9.9.1972 р. на 10 років концтаборів і 5 років заслання.
34. Гель Іван, студент історії, відбув 3-річне покарання, поновно арештований на весні в Самборі, засуджений у липні 1972 р. у Львові на 10 років ув'язнення і 5 років заслання.
35. Решетник Анатолій, педагог, викладач політичної економії, засуджений в квітні 1972 р. у Києві /термін вироку невідомий/.

Арештовані 1972 р. в Україні, про долю яких дотепер немає докладних відомостей:

36. Балашів Михайло, арештований у серпні 1972 р. у Чернігові за релігійні переконання.
37. Волицька Алена, інженер, арештована на весні 1972 р. у Львові.
38. Гель, сестра Івана Геля, арештована на весні 1972 р. у Львові.
39. Григоренко Василь, арештований у січні 1972 р. у Києві.
40. Гулик Стефанія, студентка, арештована в січні 1972 р. у Львові.
41. Дашкевич Ярослав, науковець, арештований взимку 1972 р. у Львові.
42. Івасюк, робітник, арештований 1972 р. на Івано-Франківщині за релігійні переконання.
43. Кендзьор Ярослав, профспілковий працівник, арештований взимку 1972 р. у Львові.
44. Коваленко Федор, учитель, арештований 12.1.1972 р. на Київщині.
45. Кончинський І., арештований в березні 1972 р. в Рівному /Волинь/.
46. Маховик Степан, арештований у серпні 1972 р. в Чернігові.
47. Міняйло Григорій, працівник інституту, арештований у січні 1972 р. у Києві.
48. Лісовий Василь, науковець, арештований в 1972 р. у Києві.
49. Плахотнюк Микола, лікар, арештований в січні 1972 р. у Києві.
50. Попадюк Любов, викладач в університеті, арештована взимку 1972 р. у Львові.
51. Пронюк Євген, науковець, арештований 6.7.1972 р. в Києві.
52. Смішко М.Ю., археолог, арештований взимку 1972 р. у Львові.
53. Тимчук Леонід, матрос, арештований 1972 р. в Одесі.
54. Тимчук Христина, працівник АН УРСР, арештована 1972 р. в Києві.
55. Чорновіл, брат Вячеслава Чорновола, в січні 1972 р. пропав безслідно /мабуть, пірваний кагебістами/.

56. Ювченко, арештований в 1972 р. в Києві.

Згідно з різними джерелами інформації з України, почавши із січня 1972 р. органи КГБ арештували щонайменше 300 українських патріотів.

Процеси над засудженими відбуваються закрито, крадькома, приховано від української громадськості, щоб сторонні люди, навіть члени родин суджених, не були живими свідками безправства й не передали народові та вільному світові наочні докази про злочини КГБ й незаконні дії окупантської прокуратури й судів.

Підсудних, переважно, обвинувачують і судять за статтями 62 КК УРСР /"за антирадянську пропаганду й агітацію"/ і 187-1 КК УРСР /"поширювання завідомо неправдивих вигадок, що порочить радянський державний і суспільний лад"/.

Деяких ув'язнених засуджено і запроторено до кагебівських психіатричних домів, багатьох арештованих уже біля 17 місяців тримають під слідством КГБ, вимагають від них визнання підсунених їм "провин" та публічного "розкаяння".

Крім довготривалих виснажуючих слідств, КГБ застосовує і "найновіші досягнення науки" у своїх антилюдських слідчих засобах. Насамперед ув'язненого повністю ізолюють від зовнішнього світу і подій у ньому, ступнево виснажують психічно і фізично такою мірою, щоб довести його до крайнього стану, коли людина стає безвільною і байдужою навіть до своєї людської гідності, перестає реагувати на всі підсувані кагебістами сугестії і сама на себе підписує спрепаровані слідчими органами "визнання провини", "покаянні заяви", "провокативні свідчення" проти інших і т. п. Крім психічних, КГБ вживає фізичних тортур. До непохитних підсудних підставляє своїх агентів, або заломаних в'язнів як свідків, які дають фальшиві докази. Однак, як відомо, не зважаючи на всі модерні тортури КГБ, за винятком трьох арештованих, що заломились і підписали спрепаровані "покаянні заяви" і "погодились" давати провокативні свідчення проти інших, всі інші ув'язнені й суджені тримались мужньо, не визнавали за собою вини, а своїми речевими доказами на процесах розкривали жорстокість КГБ, безправство прокуратури і незаконність судових рішень окупантських судів в Україні.

До окремої категорії московський окупант зараховує арештованих і суджених в Україні борців за волю України - членів ОУН-УПА, які жили легально, замасковані під різними прізвищами, в різних частинах СРСР, або перебували в підпіллі аж до наших днів. Ряд націоналістичних підпільників викрито й арештовано в 1972-1973 рр.; їх переважно судили за статтями 48 КК УРСР /"зрада батьківщини"/ і на основі спеціального "Указу Президії Верховної Ради СРСР від 4.3.1965 р." /"про покарання осіб винних, що брали участь у військових протирадянських формаціях"/, засуджували до найвищих вимірів покарання, включно з вироками смерті. Між арештованими й судженими є і такі, що вже відбули покарання за ті самі "провини", але цього окупантські суди не брали до уваги.

Під час слідства кагебісти так жорстоко кували ув'язнених, що багато з них загинули від тортур. В січні 1973 р. київська "Правда України", повідомляючи про засуди членів ОУН-УПА П. Ковальчука та І. Чайки, подала, що за минулих 2 роки 30 українців були засуджені на кару смерті за подібні "злочини".

З групи націоналістів-підпільників, що були арештовані й засуджені за минулі два роки, відомі такі:

1. Бойчук Юрій, колишній чл. ОУН, засуджений 21.2.1971 р. в Тернополі на 15 років концтаборів і 5 років заслання.

2. Дем'янчук Тихон, кол. чл. ОУН, засуджений 1972 р. на Волині на довголітнє ув'язнення /строк ще не уточнений/.
3. Кришталь Павло, кол. чл. ОУН, засуджений в 1972 р. в Луцькому на 12 років концтаборів суворого режиму.
4. Кухарук Олекса, кол. чл. ОУН, засуджений в січні 1973 р. на Волині на 15 років концтаборів і 5 років заслання.
5. Луць Константин, кол. член ОУН, засуджений між 1970 і 1972 роком на 15 років суворох концтаборів.
6. Ковальчук Петро, учасник боротьби УПА, засуджений в січні 1973 року на Волині на кару смерти, вирок виконано.
7. Мальчук Василь, учасник боротьби УПА, арештований в 1972 р. у Луцькому, загинув під тортурами КГБ.
8. Товкач Іван, кол. член ОУН, засуджений в липні 1972 р. на Волині на 12 років концтаборів суворого режиму.
9. Целюк Семен, кол. член ОУН, в 1972 р. поновно засуджений на 15 років концтаборів.
10. Чайка Іван, учасник боротьби УПА, арештований 1972 р., засуджений в січні на Волині до кару смерти, вирок виконано.
11. Ярема Михайло, арештований в 1972 р. на Закарпатті за те, що від 1945 до 1972 року в своїй хаті переховував двох братів-упівців.
12. Ярема Микола, упіст, на Закарпатті ховався 28 років, викритий в 1972 р., дальша його доля невідома.
13. Ярема Юрій, упіст, перебував на Закарпатті у підпіллі, викритий 1972 року, дальша його доля невідома.

Є ще ряд людей, що були в підпіллі або жили під іншими прізвищами. Їх викрили органи КГБ, арештували і засудили, переважно до кару смерти, але дотепер не устійнено, чи вони були учасниками українського націоналістичного підпілля, тому, покищо, їхніх прізвищ не подаємо.

Почавши з 1972 року, московські окупанти повністю вертаються до сталінських традицій, не тільки до терору, шантажів і репресій, а й до методів публічно-морального знищування тих, що вже відбули довголітні покарання за приналежність до ОУН і УПА та вернулись до своїх сіл і міст, до своїх родин. Так, наприклад, приїздить з району чи області партійні комісари до села чи містечка і з якоїсь нагоди, або й без неї, скликають людей на мітинг, на який примусово викликають і свою жертву – колишнього підпільника. Пропагандист у своїм виступі порушує побіжно події "вітчизняної війни" і пляново нав'язується до дій "банд ОУН-УПА", а потім питає, чи на мітингу є і колишні учасники підпільного націоналістичного руху. Тоді встає один із вислужників, показує пальцем на безборонного "злочинця" і вираховує вчинені ним "злочини". Пропагандист-чекіст каже, щоб "злочинець" устав і розповів про "злочини ОУН-УПА". І з цього починається публічне цькування жертви КГБ, від неї вимагають засудження своїх та оунівських "злочинів", публічного "розкаяння" тощо. Далі починається цькування і переслідування цілої родини "злочинця", усувають з праці, перешкоджають в навчанні дітям, відбирають батькам старечу пенсію. /Дивись, "Молодь України" з 20.2. 1973 р., а також обласні газети з січня 1973 р. з Волині та Закарпаття/.

На основі різних джерел стверджено, що за минулих два роки в Україні біля шість тисяч українських науковців, культурних діячів, студентів, священників та людей різних інших професій постійно перебуває під репресіями КГБ. Вони кожної хвилини можуть бути арештовані й суджені за вигадані кагебістами "злочини". Крім цього, кількість репресованих постійно збільшується. Як показують перевірені факти, "вина" тероризованих головно в тому, що вони свідомі українці, шанують свою національну і людську гідність. За це окупантська преса завуальованим і відкритим способом безперервно цькує їх і обвинувачує у різних "ухилах", робить на них публічні доноси, а КГБ проводить обшуки в їхніх хатах, викликає на "розмови", себто на допити, переслідуює і шантажує. На доручення КГБ таких людей звільняють з праці, студентів викидають із шкіл, письменникам перестають друкувати їхні твори, а вченим і мистцям наукові праці. Навіть пенсіонерам та інвалідам із "вітчизняної війни" перестають виплачувати пенсії і "знімають" їх із списків пенсіонерів та інвалідів. Таким чином московські окупанти позбавляють всіх тих людей матеріальних засобів на життя, а потім, звільнених із праці, притягають за "туніядство" до відповідальності.

Тут подамо деяких науковців і культурних діячів України, які разом із своїми родинами постійно перебувають під терором КГБ і ніколи не певні за свій завтрішній день:

Письменник Адрияшик Роман, письменник Бердник Олесь /усунений із СІУ за "антигромадські вчинки"/, науковець Довгар, письменник-прозаїк Захарченко Василь, літературознавець Іванисенко Віктор, син історика Крип'якевича Роман, учителька Лисак Агрепина, професор Пронюк Євген, композитор Сисятель Вадим, учитель Ювченко Володимир, художник Гончар Іван, прозаїк Чендей Іван, інженер Лобко Василь, поет і перекладач Тельнюк Станіслав, історик, старший науковий співробітник інституту АН УРСР Брайчевський Михайло, д-р історичних наук Компан Олена, кандидат історичних наук Дзіра Я., член-кореспондент АН УРСР Шевченко Ф., письменник і перекладач Антоненко-Давидович Борис, кандидат історичних наук Апанович Олена, працівник інституту філософії АН УРСР Кириченко Світлана, бібліотекар АН УРСР Цимбал Віктор, композитор Ященко Леопольд, поетеса Жиленко Ірина, письменник і педагог Малик Володимир, науковець-етнограф Скрипка Василь, мистецтвознавець Горинь Богдан, журналіст Чемерис Павло, викладач мови і літератури Литвинчук Емма, поет Кордун В., журналіст і письменник Данилейко Володимир, агроном сільсько-господарської академії Лищенко Ніна, письменник Білик Іван, поет і філолог Скунець Петро, студентка Шереметьєва Людмила, мистець-поет Чубай Григорій, письменник і перекладач закордонної літератури Кочур Григорій, Мешко Оксана і багато-багато інших. Їм закидають "ухили від принципів партійності в літературі", "відхід від класової оцінки минулого", просування у науку, літературу і мистецтво "буржуазно-націоналістичних теорій", "ідеалізацію минувшини України", "архаїзацію української мови" і подібні "гріхи".

Під пресією КГБ і партійно-адміністративним батою фактично опинились цілі інституції, наукові заклади, культурно-мистецькі спілки, товариства і колективи, пресові органи і видавництва. Тут слід згадати постійну нагінку на АН УРСР, яка вже й так жалюгідно зруйнована, на інститути археології і філософії АН УРСР, на всесоюзний науково-дослідний і проєктно-конструктивний інститут, на республіканське музично-хорове й театральне товариство, на ряд обласних театрів, на товариство охорони пам'яток історії і культури. В Інституті мовознавства вже "об'єднано" два відділи діалектології та історії української мови, а за їх рахунок відкрито два нові відділи: російської мови і культури мови. Розгромлено київський етнографічний ансамбль "Гомін". Врешті під обстрілом опинились фільмові корпорації, радіо-передавання і телевізійні програми.

Львівські телевізійні програми обмежено мінімумом, натомість збільшено в Україні телевізійні програми з Москви, очевидно російською мовою. Всюди окупанти бачать "ідейне відхилення", "пропихання національної відособленості", "антирадянську агітацію" тощо.

Такою самою мірою спрямований наступ окупантів і на українське колгоспне селянство та робітництво, точніше, на цілий український нарід. Ведеться він під кличами: "Боротьба з національними і релігійними пережитками в свідомості людей", "за перевиховання трудящих в інтернаціональному і матеріалістичному дусі", "за торжество ленінських заповітів" і т. д.

Про теперішній московський терор і погроми українського національного життя група громадян з України в своєму листі, поміщеному в "Хроніці біжучих подій" /випуск 25, травень 1972 р./, пише так: "Придушення національної самосвідомості, численні арешти визначних представників української інтелігенції, погрози, шантажі, переслідування та безперервні масові обшуки – все це грізно нагадує, що 1937 рік почався в 1973 році репресіями проти діячів національної культури. В тому полягає наша пересторога..."

Але тут виявляється також і те, що після 50-літнього існування московсько-большевицької імперії, національне питання в ній і сьогодні є пляндармом найбільшої в світі національної боротьби, а ЦК КПСС далі "розв'язує" національне питання з допомогою жорстоких терористичних органів КГБ. Сьогодні вже ясно всім, що СРСР має перед собою стару імперіялістичну мету: зліквідувати будь-які опозиційні течії та волелюбні національні сили, які домагаються рівних прав з москалями, брутальною силою і терором змусити поневолені народи і волелюбних людей до тотальної мовчанки, як це було у фєвдальній Росії та за сталінської ери.

Явний і напівявний рух спротиву в Україні у нових умовах

Не зважаючи на пляновий широкорозгорнений тотальний наступ Москви на українську націю, наш народ не кориться, а мужньо, як народ-герой, захищає свої тисячолітні права, зберігає і плекає свої прадідівські традиції і національно-християнську самобутність.

Наш народ непереможний, це добре знає націоналістичне глибоке підпілля в Україні, що вже має за собою перевірену життям єдино-правильну концепцію, стратегію і тактику визвольної боротьби, має і ясну мету, до якої прямує незламно й безкомпромісово. Маємо на увазі підпілля ОУН, що не визнає на етнографічних просторах України жодної окупантської влади ні її законів. Бороться за повний розгром московської імперії та за відновлення на її руїнах суверенних, самостійних, від нікого незалежних національних держав.

В дещо інших умовах післясталінської доби на цілих просторах СРСР виникли і значно поширились різнорідні явні й напівявні групи та рухи опору. Їхня програма і мета залежить перш за все від того, з яких елементів вони складаються. Національні групи опору мають більш або менш визначену національну мету. Жидівський рух, наприклад, бореться за вільний виїзд на Захід. Є і групки "опозиціонерів" на теренах корінної Росії. Вони, переважно, складаються з науковців, дослідників, діячів культури, мистецтва, студентів вищих шкіл та людей подібної категорії. Домагаються певної лібералізації советського режиму, а головне ширших прав для себе, більшої свободи в науковій і культурній творчості. Але свого коріння не запускають у гущу московського народу, не мають від нього і підтримки. Як рухи антирежимні, навіть

їхні найправіші розгалуження, як ось "Демократичний Рух Советського Союзу", вони зовсім не загрожують існуванню московсько-большевицької імперії, навпаки, навіть намагаються її зберегти, хоч дещо нібито ліберальнішу. Вони бачать, що їхня імперія, сьогоднішній т. зв. СРСР, загрожена відосередніми силами більше ніж будь-коли, а тому її треба трохи зреформувати, пристосувати до нових умовин і таким чином продовжити її існування. Ні одна з російських груп дотепер не заявила за розвал СРСР на національні самостійні держави, ані не стала на захист національних прав поневолених в СРСР народів. Ні одна з них дотепер навіть не запротестувала проти тотального терору, застосованого Москвою до українського народу. Тому від того російського т. зв. ліберального руху національній Україні та іншим поневоленим народам немає сенсу будь-чого доброго сподіватися. Як відомо, явний і напівявний рух в Україні запротестував проти "Демократичного Руху Советського Союзу", що виступає з претенсіями репрезентувати демократів в Україні, і відмежувався від нього. /"Український Вісник, випуск 3, 1970 р./.

На зовсім іншій базі та із зовсім іншими завданнями виникли і розвинулись явні і напівявні рухи опору в т. зв. національних республіках СРСР, а зокрема в Україні, представники якого вийшли з гущі народу і мають піддержку найширших кіл української громадськості. Вони явним і напівявним способом домагалися поширення національних прав, вільного розвитку національної культури і мови, рівних прав для всіх націй в СРСР, включно з правом України вийти з СРСР та жити своїм незалежним життям. Під різними домаганнями, заявами, листами, петиціями і протестами вони подавали свої правдиві прізвища і адреси, покликаючись на конституцію СРСР і УРСР, на Хартію ООН та інші офіційні міжнародні закони. Але навіть такі домагання викликали в московських шовіністів шалену терористичну реакцію. ЦК КПСС у листопаді 1971 року дав органам КГБ доручення зліквідувати рухи опору, головно в Україні, а їх учасників арештувати і запроторити до концтаборів та тюрем. Ліквідаційно-терористичній акції КГБ сприяло й те, що більшість українських культурних діячів виступала явно і категорично без труднощів одних заарештовували, а інших стероризували.

У зв'язку з таким тотальним наступом Москви, перед національним явним рухом опору в Україні виникло дуже важливе питання: Чи взагалі доцільно далі застосовувати методи явної і напівявної акції на захист культури і прав українського народу, а чи треба змінити форми й методи боротьби.

Як можна завважити з самвидавних матеріялів, що появлялися після розпочатого в січні 1972 р. тотального терору, явний національний рух опору в Україні вже робить деякі корективи у своїй дальшій тактиці. Так, напр., автори протестних листів та інших документів самвидаву вже не підписують під ними своїх правдивих прізвищ, тим більше не модають своїх адрес, як це було раніше, зокрема, коли мова про нових, ще не розкритих авторів. Автори самвидаву самі пояснюють, що до цього їх змушує московський окупантський режим, який зробив раптовий поворот до сталінського терору, щоб зліквідувати теперішнє українське національне відродження і його носіїв. /"Хроніка біжучих подій", випуск 25. 20.5.1972 р./.

Розгортаний неосталінський терор в Україні ще раз підтвердив, що будь-яке сподівання на т. зв. лібералізацію і гуманізацію советської системи, в якій упривілейоване становище мають москалі, стало не тільки безцільне, а й шкідливе. Москва далі обмежує вже й так жалюгідно куці права т. зв. національних республік СРСР і вперто прямує до "злиття націй".

Явно імперіялістичні плани Москви супроти поневолених народів підтверджують, між іншим, такі факти: В Україні права поодиноких

"міністерств" все більше обмежують, а деякі "республіканські" міністерства просто перетворюють на "всесоюзні". В журналі "Вопросы Экономики" за грудень 1972 р. появилася стаття В.Кістонова, в якій висунена пропозиція ревідувати кордони національних республік, пристосовуючи їх до економічних потреб московської імперії. У Москві в "компетентних колах" партійно-державного керівництва дискутують над питанням про скасування поділу СРСР на окремі національні республіки. Це означає ліквідацію навіть зовнішніх ознак окремішності поневолених в СРСР націй. Самозрозуміло, що все це мусять узяти до уваги і явні та напівявні рухи опору в Україні, змінивши свою стратегію, методи і тактику в боротьбі за національні права українського народу. Тут треба тільки підкреслити, що Москві вже не вдасться зреагувати своїх імперіялістичних народобивчих плянів навіть поворотним неосталінським терором. Це вже передсмертний шал московської тиранії, що бачить і відчуває смертельну загрозу від визвольних рухів поневолених нею народів. Навіть борці в концтаборах і тюрмах для московської імперії не менш небезпечні ніж на волі, що яскраво показали штрайки і повстання в большевицьких концтаборах в 1953-56 роках.

Москва заповідає зміцнення терору в Україні

16-го березня 1973 р. відбулися незвичайні збори активу Київської обласної і міської партійних організацій, у яких брали участь і члени Політбюро ЦК КПУ. Головну доповідь мав московський лакей В.В.Щербицький. Він заявив, що партія далі буде застосовувати терор до тих, що робитимуть "будь-які спроби стримувати процес зближення націй", тих, що намагаються "закріплювати національну самобутність" і виступають проти русифікації, боронять прав рідної мови, культури і взагалі національних прав України. Признався, що Кремль незадоволений "з проробленої роботи партійними кадрами" в Україні. Тому, згідно з дорученням Москви, закликав "рішуче боротися проти ворожої ідеології, ревізіонізму, опортунізму, українського буржуазного націоналізму" і т. п. Подав перелік тих наукових установ, товариств, спілок, включно з партійними, у яких треба провести тотальну чистку, заявивши, що "багато тут можуть і повинні зробити адміністративні органи", очевидно, з допомогою КГБ. Подібні наради відбулися по всіх областях України, на яких московські окупанти та їх вислужники давали такі самі вказівки для партійних кадрів. /"Радянська Україна" з 17.3.1973 р. і наступні числа/.

На наслідки довго не прийшлося чекати. Як подала "Робітнича Газета" з 24. ц.р., 23-го березня 1973 р. в Києві відбувся IV пленум правління Спілки Письменників України, на якому знято з посту голови СПУ Ю.Смолича, а на його місце призначено колишнього партизана-смершівця з Кіровоградщини, а тепер комісара від справ літератури, В.Козаченка. Цей пленум, за вказівками з Москви, мав розправитись із "неблагонадійними" письменниками України. Московський вислужник Козаченко сильно заатакував письменників І.Білика, Р.Андріяшика, Трину Жиленко, Г.Кочура, О.Бердника, В.Зарембу та ряд інших, прізвищ яких, покищо, не подано. Далі Козаченко "перестеріг" письменників, що партія не буде толерувати навіть найменших "ухилів" від визначеної Москвою "партійної лінії", просування в літературу ідей "відособленості української нації і її культури" або "ідеалізації української минувшини". Він же й зобов'язав українських письменників "вести непримиренну боротьбу проти українського буржуазного націоналізму" /а чому не проти російського шовінізму?/. Як видно з підсоветської україномовної преси, цей пленум проходив шабляново, сіро, а накидувані з Москви "вказівки" письменники сприймали більш ніж холодно, трактуючи їх, як черговий замах на рештки індивідуального вияву творчості в національному дусі. Подібні "пленуми" відбулися в усіх обласних письменницьких організаціях.

Ще більш звироднілою кампанією проти сил національної України виявився цьогорічний квітневий пленум ЦК КП України. У ньому брали участь і "товариші" з Москви, щоб персонально переконатись, як окупаційні і вислужницькі сили в Україні виконують їхні накази. Тому В.Щербицький в своїй промові намагався перевиконати всі дотеперішні норми московського вислужника. Він заатакував партійні комітети, окремі міністерства і відомства, радянські профспілки, комсомольські комітети, наукові установи, мистецькі і культурні спілки, теле- і радіопередавання та ряд інших організацій, які "не справляються з дорученою їм ділянкою роботи, порушують партійну і державну дисципліну, не реагують на прояви ідейної нечіткості, допускаються помилок в ідеологічній роботі, а вчені слабо зосереджуються над процесами зближення соціалістичних націй, на розвінчуванні ідеології антикомунізму, ревізіонізму, українського буржуазного націоналізму, сіонізму". Письменників лаяв за "прояви національної обмеженості", засмічування української мови архаїчними словами та "штучними" зворотами /за русицизмами ні словечка!/, за "ідеалізацію минушини"... Потім казав Щербицький хвалився, що "партійні комітети суворо покарали тих, хто, нехтуючи вимогами статуту партії і радянських законів, своєю поведінкою порочив звання члена партії..." Тут він мав на думці тих, що за оборону національних прав України вже опинились за ґратами або репресовані катєбістами.

Ширина наступу Москви на національну Україну нічим не поступається перед подібним наступом за Сталіна. З другого боку, це доказ, що національні визвольні процеси в Україні охопили всі ділянки життя і насправді багато глибші й потужніші, ніж дехто на чужині може їх збагнути і оцінити.

Погром т. зв. комуністичної партії України

Як завжди, так і тепер, безприкладно жорстоке і лицемірне, московське керівництво з Кремля почало справжній погром і т. зв. комуністичної партії України, запроваджуючи свої "порядки" в Україні, не рахуючись із жодною думкою не тільки громадськості, а навіть і своїх вислужницьких партійних кадрів, трактуючи їх за типових безвольних апаратчиків, які можуть рухатися тільки на кивок пальця з Москви, бо інакше горе їм буде...

Почався той погром з коротенького повідомлення "Радянської України" /21.5.1972 р./ про те, що "19.5.1972 р. Президія Верховної Ради СРСР постановила: призначити тов. Шелеста П. Ю. заступником голови Ради Міністрів СРСР", і крапка. Це була безсумнівна ознака, що дні 1-го секретаря ЦК КПУ Шелеста пораховані. І справді, за вказівкою з Москви 25.5.1972 р. у Києві скликано пленум ЦК КПУ, на якому Шелеста "звільнено" з посту першого секретаря ЦК КПУ і тимчасово перенесено до Москви, а на його місце призначено прихильника групи Л. Брежнєва, ще більшого вислужника і русифікатора В. В. Щербицького.

Про причини усунення П. Шелеста советська преса не подала ні слова, але довкола його особи розвинулась дискусія у західній пресі, в тому й українській еміграційній, що сугерувала різні причини усунення Шелеста. Наприклад: "За те, що Шелест переконав ЦК КПСР про потребу мілітарного вторгнення в Чехо-Словаччину в 1968 р.". Недоречність такого твердження очевидна, а одночасно бачимо, що така псголоска вийшла з самої Москви, щоб таким способом виправдати представника голого московського імперіялізму Л. Брежнєва. Далі: "Шелест спротивлявся відвідинам Р.Ніксоном Києва в 1972 р.", "обстоював тверду лінію зовнішньої політики партії СРСР", "спротивлявся проєктам економічної реформи Косигіна", "почував себе рівним з Брежнєвом, а навіть намагався сісти на його стілець", "співчував українським націоналістам" і т. п.

Навіть у випадку усунення Шелеста і розгрому компартії в Україні, не треба забувати, що російські імперіяльні шовіністи ретельно придержуються успадкованих від білих царів традицій, що москалі не сміють довіряти навіть найвірнішим своїм вислужникам в Україні, а зокрема тим, що перебувають довгі роки на найвищих постах. Друге, що боротьба за впливи в Кремлі завжди пожирала партійні жертви, головню в Україні, бо з приходом до влади нового божка, 1-го секретаря ЦК КПСС, він насамперед забезпечував себе "своїми людьми", а усував або знищував людей свого попередника.

Теперішнє перетрушування комуністичної партії України тісно пов'язане також із тим, що Москва дуже затривожена і незадоволена з витвореної ситуації в Україні, де національно-визвольні процеси охопили всі ділянки життя, почали промінювати на інші поневолені народи та здобувати у вільному світі прихильників їх визвольної боротьби. Москва вже давно робить нагінку навіть на т. зв. комуністичну партію в Україні за те, що вона виявилась неспроможною припинити розвиток національно-визвольних процесів і не здійснила русифікаційного курсу в Україні такою мірою, щоб кремлівське керівництво мало розв'язані руки з постійно актуальним національним питанням і без більшого опору реалізувало свої божевільні пляни ліквідації окремих "республік" та цілковитого перетворення СРСР на єдину російську імперію, тільки з поділом на економічні райони, може навіть з царськими історичними назвами губерній.

Замість завершення русифікації в Україні, т. зв. міністер вищої і середньої освіти УРСР Ю.М.Даденков під тиском громадськості мусів звернутися до ЦК КПСС з пропозицією затвердити проєкт українізації вищого шкільництва в Україні. Очевидно, шовіністична Москва проєкту міністра "суверенної УРСР" не прийняла і не могла дарувати своїм вислужникам такої "малоросійської зухвалості". Але, щоб лицемірно підтримувати далі свою пропаганду про "гуманність, демократію, ідеальне розв'язання національного питання" в СРСР, вона не виступила відверто, а зайшла українських партійних лакеїв з флангу і почала громити.

Отак Москва всіх тих партійців в Україні, яких підозріває у будь-яких, навіть уявних "ухилах", усуває з керівних посад і з партії, а на їх місце призначає ще більш безвільних вислужників і русификаторів типу Маланчука, Козаченка, Грушецького, Цербицького, Кондаленка, Танчера та їм подібних, які на кивок Москви готові рідну матір продати. Яка доля яничарів Москви, найкраще показує такий факт: з усіх дотеперішніх 14-ти "перших секретарів" ЦК КПУ тільки один, Микола Подгорний, покищо, безвільно доживає свого віку на гієрархічній драбині.

"Комуніст України" /ч. 4, квітень 1973 р./ помістив редакційну критичну статтю п. з. "Про серйозні недоліки та помилки однієї книги", - мова про книжку П.Шелеста "Україно наша Радянська", яка появилася у 1970 р. тиражем 100.000 примірників. Тепер Шелеста громлять за те, що його книга "стала критерієм тлумачення окремих подій минулого та сучасного /України/ для вчених, мистців, пропагандистів", а насправді в ній "ряд ідейних помилок і серйозних недоліків історичного підходу до окремих явищ, відсутність чітких класово-партійних критеріїв". Далі: Шелест нібито "ідеалізує українське козацтво і Запорізьку Січ", а "про возз'єднання України з Росією /1654 р./ говорить, як про рядовий звичайний факт", ні словом у книжці "не сказано про те, що завдяки цьому актові український народ був врятований від іноземного поневолення, вступивши до єдиної централізованої Російської держави". Далі вже відверто підкреслено, що ні історія, ні культура, ні література, ані інші ділянки життя України не можуть розглядатись окремо, відірвано від життя російського, бо на них мала "свій благородний вплив передова

Росія". Як бачимо, голий московський шовінізм переходить всі межі можливого. Адже більшого тотального рабства і поневолення, що їх зазнала Україна від Москви після Переяславського договору, на світі ще не було і, мабуть, не буде. Власне цією критичною статтею в "Комуністі України" проти Шелеста за "ухили" від генеральної лінії партії в ділянці національної політики, остаточно припечатано його долю.

Нарешті, 27-го квітня 1973 року в Москві відбувся пленум ЦК КПСС, на якому "увільнено тов. П. Ю. Шелеста від обов'язків члена Політбюра ЦК КПСС у зв'язку з відходом на пенсію". І що з того, що Шелест був, якщо не ліпшим, то напевно не гіршим комуністом, соціалістом, інтернаціоналістом і марксистом-леніністом ніж Л. Брежнєв. Він не міг рівнятися з московським шовіністом-імперіялістом Брежнєвом, тому не тільки програв бій із ним, а й опинився на смітнику "рідної партії".

Усунувши Шелеста, на доручення ЦК КПСС, під наглядом прибулих комісарів з Москви, в Україні почалась чистка цілої партії. Так із провідних станових вже усунуто кандидата у члени Політбюра і секретаря по ідеологічних справах ЦК КПУ Федора Овчаренка, а на його місце призначено В.Маланчука, що одночасно має бути "оком і вухом" Москви біля Щербицького. Усунуто 1-го секретаря Херсонського обкому партії Антона Кочубея, 1-го секретаря Полтавського обкому партії О.Лужницького, голову приймальної комісії СПУ П.Панча, звільнено з роботи начальника управління кадрами в міністерстві промислового будівництва УРСР, опинився під обстрілом Ворошиловградський обком партії, піддані критиці за "серйозні порушення партійних принципів" партійні організації і господарські органи Одеської, Херсонської, Полтавської, Чернівецької областей. Почалась нагінка на Стрийський райком партії, усунуто ряд відповідальних редакторів видавництв та журналів, працівників наукових закладів, навіть голову "Товариства культурних зв'язків з українцями за кордоном" А. Кисіля, а на його місце поставлено О.Підсуху. Усунуто головного редактора журналу "Комуніст України" В.М.Терлецького, а на його місце призначено В.Ф.Сукаренка, який в 1969 р. робив наклепи на Дніпропетрівську групу молоді. Захиталось і становище Никифора Кальченка, а ще раніше післали на пенсію члена Політбюра ЦК КПУ Миколу Соболя. Під обстрілом опинилися ряд партійних клітин, комсомольських комітетів, функціонерів адміністративного апарату. Під сильним пресом опинилась т. зв. Спілка Письменників України.

Так Москва розправляється з українцями, натомість москалів, які живуть в Україні й творять одну третю членських кадрів партії, навіть не рухають, їм вільно відверто декларувати на кожному кроці свій московський шовінізм, бож належать до тих окупаційних сил, що поневолюють Україну.

Розгром т. зв. комуністичної партії України в розгарі, тому, покищо, годі судити про його остаточні наслідки. Він щойно набирає широких розмірів, про що свідчить така заява московського вислужника В.Щербицького: "Треба підвищити вимогливість до комуністів, які порушують партійну і державну дисципліну, звільнитися від людей, що випадково опинились у партії. Жодний партійний квиток не повинен потрапити в руки тих, хто недостойний носити високе звання комуніста". /"Робітнича Газета", 17.3.1973 р./. Іншими словами, партія буде очищена від тих, хто ще не став бездушним знаряддям і глорифікатором московського імперіального шовінізму.

Слід відмітити ще такий багатомовний факт: в корінній Росії відверто проявляється московський націоналізм, там уже прославляють феодалних царів, московську минувшину і т. д., але нікого не арештують за порушення "інтернаціональних" засад комунізму.

Сьогоднішня комуністична партія в СРСР - це велика зграя злочинців, кар'єристів, підлабузників нижчих рангою перед вищими, в ній буйно процвітають корупція, гін до особистої наживи, цілковитий занепад моралі та ідейності.

Т. зв. СРСР фактично ще тримається з допомогою огидної брехні, брутальної сили і відживленого московського імперіяльного шовінізму. Інтернаціоналізм і комунізм, як зфабриковані теорії, служать московським імперіялістам-шовіністам тільки для прикриття правдивої суті своєї імперії.

Висунена Брежнєвом нова доктрина про "мирне співіснування СРСР з державами, що мають інший соціальний і політичний лад", є нічим іншим /так пише "Сандей Телеграф" з 13.5. ц.р./, як заходами рятувати себе, з допомогою капіталістів, від господарсько-економічної кризи, яка веде імперію до катастрофи, забезпечити собі плечі у випадку конфлікту з червоним Китаєм, а одночасно мати вільну руку у придушуванні відосередніх сил, що напевно для імперії є проблемою ч. 1.

Наступ та провокативно-наклепницька кампанія Москви на українську патріотичну еміграцію

Визвольна акція патріотичних сил України за кордоном, зокрема революційної ОУН, організування спільного фронту поневолених і загрожених Росією народів, постійні акції у вільному світі на користь визволення України, в обороні арештованих і тероризованих патріотів на батьківщині, широка міжнародна політика АБН-у під кличем "Воля народам, воля людині!" - все це завдає московським імперіялістам сильних ударів і викликає з їхнього боку шалену реакцію.

Пожвавлення діяльності українських Церков на чужині, змагання за патріархат УКЦ під проводом Верховного Архiepіскопа Кардинала Йосифа Сліпого - затривожили Москву, як удар по її фанатичних мріях стати 3-ім Римом. Тому вона розгорнула і проти українських Церков брутальний наступ, включно з різними наклепами і провокаціями.

Найбільше тривожить Москву факт, що після 50-літньої боротьби з націоналізмами поневолених народів і "релігійними пережитками", вона опинилась знову в безпосередній загрозі втратити свою імперію, бо національні і християнські ідеї перемагають на всіх відтинках її фронту. Московські ватажки-тирани відчули, що вони із своїми завуальованими імперіялістично-шовіністичними ідеями стають безсилі у відкритому ідеологічному бою із християнською Україною, тому вдаються до безприкладно лицемірних і провокативно-наклепницьких лайок на українських патріотів, зокрема на ОУН, АБН і взагалі на Організацію Українського Визвольного Фронту та їх керівників.

Про розгорнення московського наступу на українських патріотів в Краю і на чужині може свідчити такий багатомовний факт: тільки в 1972 р. агенти Москви і її вислужники в самих підсоветських україномовних періодичних і неперіодичних виданнях написали понад 150 статей, памфлетів і брошурок, скерованих проти української еміграції, а головно проти ОУН, АБН та їх провідників. У тому значне місце займають наклепи проти українських Церков. Коли ж до цієї наклепницької продукції додати ще й подібні пасквілі у сателітних країнах, переклади чужими мовами і радіопередавання за кордон, то стане ясним, скільки уваги Москва присвячує боротьбі з українськими визвольними силами за кордоном.

Вже в першому кварталі 1973 р. у підсоветських періодиках надруковано 32 провокативно-наклепницьких статей і видано 2 книжки, скерованих проти українських патріотів на чужині, зокрема проти бандерівців. Одночасно в Україні тепер висвітлюється недавно накручених три фільми: "Троянський кінь", "Упирі", "Останні сторінки", в яких оплюгавлюється героїчну революційно-визвольну боротьбу ОУН-УПА та українську Церкву і духовенство. /Дивись, "Людина і світ", ч. 2, лютий 1973 р./.

Під час вручування ордену містові Дніпропетровському, В.Щербицький у своїй промові, між іншим, сказав таке: "Імперіялісти роблять особливу ставку на ідеологічні диверсії, широко використовують легальні і нелегальні канали проникання в СРСР пропагандивної та масової інформації, а також зарубіжні українські націоналісти, сіоністи, релігійні та інші антирадянські центри. ЦК партії виявляє незмінно високу пильність, своєчасно викриватиме і даватиме відсіч..." Далі він каже, що українські націоналісти намагаються перенести боротьбу на територію УРСР. /"Робітнича Газета" з 25.2.1973 р./. Москва шаліє, що з чужини різними каналами "перепачковують" в Україну національну літературу, телефонічно атакують її вислужників за терор і арештування в Україні, влаштовують протестні акції перед советськими амбасадями тощо. /Див. журнал "Жовтень", ч. 1, за 1973 р., газ. "Культура і життя", з 4.2.1973 р./.

Зокрема провокаційно-наклепницькими є кагебівські статті "Антирадянщина - основний напрямок підривної діяльності українського буржуазного націоналізму" /за підписом В.П.Чередниченка, "Український історичний журнал", березень 1973 р./, Ф.Маланчука "Галерія чорних примар" /журнал "Вітчизна", ч.3, 1973 р./, "Чудо в Римі" та інші.

Крім цього, московські агенти на чужині постійно висилають різноманітні анонімні провокативні листи, листівки, карикатури, підроблені, фальшиві фотокопії нібито із старих документів, "заклики", "заяви" тощо. Всі ті писані наклепи "підсилюють" шептанню пропагандою.

Така ворожа провокативна акція має за мету перш за все здискредитувати революційну ОУН, АБН, УВФ та їх прихильників в очах нашого народу на батьківщині, українського суспільства на чужині та народів вільного світу, а також викликати недовір'я народних мас до своїх провідників. Зокрема з усіх боків ідуть напади на голову Проводу ОУН Я. Стецька та Верховного Архiepіскопа Кардинала Йосифа Сліпого.

Особливе місце займає тут перфідна большевицька психологічна стратегія розгри, щоб наставити маси проти проводу, викликати взаємне недовір'я і відчуження.

Не менші намагання Москви викликати протиставлення між молодшою і старшою генераціями, розпалити пристрасті, амбіції і заздрість, внутрішню гризню і боротьбу. А до цього ще й шантажі та застрашування, зокрема людей боязких і слабшого характеру. Там, де можливо - московські агенти використовують і чужий елемент, щоб наставити його проти нашого руху.

Головна мета наступу Москви на українську еміграцію в тому, щоб насамперед послабити її провідну динамічну силу революційну ОУН, АБН і взагалі УВФ, применшити й притупити ефективність нашої дії, спрямованої проти московської імперії на користь визволення поневолених народів, зокрема України. А тоді їй уже легко буде "знеутралізувати" українську еміграцію і звести її на манівці.

Москва використовує пляново і "туризм" в СРСР і з СРСР. Зокрема 1971 р. органи КГБ затримали понад десять туристів-українців із вільних країн, влаштували різні провокації, щоб таким способом внести закорот та викликати взаємну боротьбу на сторінках української вільної преси. І, на жаль, треба ствердити, що тут Москва мала деякі успіхи. Насправді, притримані туристи ледве чи могли б бути використані як агенти, оскільки вони розкриті. Натомість більш небезпечними можуть бути ті, що їх органи КГБ притримали, тихцем випустили, але про них мовчать.

Загально українська патріотична громадськість на чужині давала і дає належну відсіч московській агентурній затії, але деякі наші політичні середовища або їх провідні діячі тут і там, свідомо чи не свідомо, своїми непродуманими потягненнями замотувались у кагебівські сіті.

Мусимо завжди пам'ятати, що Москва у своїм наступі на українську патріотичну еміграцію не залишає ні однієї ділянки життя, ні однієї української людини, почавши від вченого аж до звичайного робітника. Тому необхідний наш тотальний контрнаступ. У духовій єдності з народом, у змаганні за спільну мету, ОУН, як авангард української визвольної революції, мусить гідно виконати свою історичну місію, щоб наша визвольна боротьба закінчилась остаточною перемогою над Москвою і завершилась відновленням УССД.

Я. ВІЛЬШЕНКО

=====

ПЛЯНОВИЙ НАСТУП КГБ В УКРАЇНІ Й НА ЕМІГРАЦІЇ

1. Загальні ствердження

Поглиблення визвольних процесів в Україні та різні вияви боротьби за права українського народу жити своїм суверенним державним життям, з одного боку, а з другого – розгортання акцій за кордоном на захист арештованих і переслідуваних українських культурних і суспільних діячів, протести і демонстрації в обороні прав українського народу в міжнародному засягу – поглибили шалений терористичний наступ Москви на Український Визвольний Рух в Краю і за кордоном, зокрема на ОУН, АБН та Організації Визвольного Фронту.

Щоб зліквідувати рух спротиву на рідних землях, КГБ у своїх акціях не вагається стосувати найжорстокіші підступні методи. Таємні вбивства в'язнів і звільнених з концтаборів, масові арештування, запроторювання до лічниць божевільних, позбавлення праці, знущання під час переслухань, засуджування на багато років ув'язнення і заслання на далеку холодну північ, застосовування різних фізичних і психічних знущань-тортур, змушування до розкаяння, самоопльовування в пресі і на мітингах і т. п. – все це стало нормальним явищем в боротьбі КГБ з українськими борцями за волю України.

Як раніше, так і тепер найнебезпечнішою для Москви є революційна ОУН /бандерівців/, яку вона вважає своїм ворогом число один. Виявилося, що ряд діючих українських підпільних визвольних організацій реалізували програму аналогічну до програми революційної ОУН, хоч і виступали під різними назвами. КГБ недвозначно твердить, що націоналістичні ідеї мають глибокий вплив на українські маси не тільки за кордоном, а й в Україні. З цього приводу КГБ найбільше атакує ОУН.

Большевицька агентура далі, як і раніше, застосовує тактику двоторовости дії. З одного боку КГБ організує засекречені розвідувально-терористичні групи, дія яких спрямована на фізичну ліквідацію провідних українських патріотів, на очорнювання діячів ОУН, на їхнє викрадання, на розповсюджування різних доносів, провокацій, на збирання інформацій про діяльність Українського Визвольного Руху тощо, а з другого боку – КГБ намагається вести явно прокомуністичну акцію з допомогою ідеологічної диверсії, щоб деморалізувати і демобілізувати українську еміграцію, поставити під сумнів успішність української визвольної боротьби, викликати прірву між проводом і широкими масами, здобути симпатії для нібито існуючої "самостійної суверенної української держави" у формі УРСР, до її політичних, культурних та економічних "досягнень" і т. п.

В наступі проти українських визвольних сил, КГБ свою тактику двоторовости дії постійно удосконалює, придумує все нові методи боротьби, вишукує пригожі моменти для удару.

2. Що хоче досягнути КГБ?

В цій новій стадії наступу на Український Визвольний Рух КГБ хоче досягнути наступне:

а/ За всяку ціну послабити гостроту політичних протиросійських і протикомуністичних акцій, як на внутрішньому так і на зовнішньому відтинках, спрямованих за відбудову УССД, проти російського імперіялізму, шовінізму, русифікації, терору і топтання людських прав.

б/ Зліквідувати зв'язки краю з еміграцією і не допустити до розбудови нових зв'язків.

в/ Унеможливити допомогу українських визвольних чинників на еміграції українському підпіллю в Краю і родинам в'язнів.

г/ Послабити внутрішню революційну силу Українського Визвольного Руху - ОУН.

г/ Притупити чуйність української еміграції на большевицькі агентурно-розкладові впливи, щоб допровадити українську еміграцію до стану цілковитої безнадійності і політичної резигнації.

д/ Доказати, що, мовляв, за "всесильности" КГБ, за активності КП УРСР та дії советського уряду в Києві, визволення України та зорганізування сильніших революційно-визвольних організацій чи груп - цілком нереальні.

е/ Звести всю еміграційну діяльність до суспільно-громадської праці малого засягу, як ведення суботніх чи четвергових українських шкіл, творення співацько-танцювальних груп з фолклорними напрямками, одним словом - звузити еміграційну роботу до суспільно-культурних дій.

є/ Вбивати клина між старшою і молодшою генерацією.

ж/ Сприяти молоді емігрантів вростати в культурне і політичне життя країн її народження, чи - іншими словами - сприяти цілковитій суспільно-культурній, релігійно-церковній та політичній інтеграції, а вслід за тим і асиміляції української молоді та її відходів від організованого українського життя.

з/ Викликати політичну гризню між еміграційними середовищами і поглиблювати пристрасті міжрелігійної боротьби.

3. Засоби, що їх застосовує КГБ для досягнення своєї мети

Скала засобів, що їх кагебісти застосовують для досягнення своєї мети - дуже широка. КГБ реалізує свої пляни з допомогою засекречених агентурних ячеек, які діють у всіх країнах нашого поселення, приховуючись під різними вивісками, з допомогою "Товариства культурних зв'язків з українцями за кордоном" /товариство "Україна"/, з допомогою різних вокально-танцювальних ансамблів, поїздок т. зв. культурних діячів за кордон, з допомогою преси і літератури, розповсюдженої на еміграції, а також відповідним "опрацюванням" українських туристів із Заходу або шантажами супроти різних еміграційних діячів, підкуплюванням та фінансуванням різних підприємств на еміграції, намовлянням еміграційних діячів, щоб повернулися в Україну і "включилися" в пропаганду проти Українського Визвольного Руху, допомагали приготувати ґрунт для розкладу і зневіри.

Зокрема посилено атаку на провідних членів ОУН, в тому й проти працівників Служби Безпеки. Москва всілякими способами намагається представити українських революціонерів як людей, позбавлених етично-моральних засад, людей без українського патріотизму, як кримінальних злочинців, агентів на службі чужих розвідок і т. п., а Український Визвольний Рух - як найбільш реакційний, антинародний, буржуазно-фашистський.

Дуже велику увагу КГБ присвячує зв'язкам еміграції з Україною. Майже всім своїм агентам на протиукраїнському відтинку дає доручення пильно стежити за тими справами і негайно про них звітувати.

Туристи, які приїжджають в Україну, є під сильною контролею агентів КГБ, головно такі, яких підозрівають, що вони можуть бути активними на крайовому відтинку. Щоб відстрашити людей від контактів еміграції з Краєм, і навпаки, КГБ спровокувало справу Добоша. Большевицька агентура пляново сконцентрувала свою увагу на людині, яка мала відношення до СУМ-у, щоб посередньо вдарити Український

Визвольний Рух – ОУН-бандерівців. Як спрепарували кагебісти справу Добоша, про це була докладна інформація в Бюлетені Проводу. Прикро ствердити, що в цю акцію проти революційної ОУН включилися і ті українські партійні чинники, які самі, нав'язуючи контакти з Україною, мали невдачі багато більшого масштабу і з далекойдучими наслідками для діячів українського підпілля, але КГБ їх "помилувало", бо большевицькій агентурі йшло про те, щоб вдарити ОУН-бандерівців. Це стосується і до середовищ мельниківського та угаверівсько-двійкарського. Щоб послабити внутрішню силу Українського Визвольного Руху, ОУН-бандерівців, КГБ намагається використати для цього інші політичні середовища та внутрішньо-організаційні непорозуміння. В першому випадку ворог хоче вишальтувати здорову ривалізацію політичних середовищ, а на її місце запровадити партійну боротьбу, міжпартійні міжусобиці, і так розсварити українську еміграцію, щоб вона не знайшла спільної мови, щоб не могла спільно провести будь-яку протимосковську акцію, а найголовніше, щоб спрямувала свої атаки проти ОУН-бандерівців.

Свої плани, як проти ОУН, так і проти всієї національно свідомої української еміграції, КГБ намагається реалізувати такими методами:

1/ висуванням наверх давніх, ще навіть з крайових часів, непорозумінь між поодинокими українськими групами чи середовищами, доповняючи їх нібито "новими фактами і доказами";

2/ передруковуванням і публікуванню старих писань одного політичного середовища проти другого;

3/ постачанням різними дорогами "комуністичного матеріалу" одному середовищу проти другого;

4/ витворюванням внутрішніх криз у поодиноких середовищах, щоб не допустити до голосу розумніших і більш відданих українській справі людей.

Зокрема в Організаціях Визвольного Руху КГБ намагається творити "внутрішню опозицію", поширювати різні підозріння проти провідного активу, викликати різні заколоти, замішання, використовувати слабості поодиноких членів, посилювати боротьбу за "компетенції", проти нібито ідеологічних ухилів і т. п. КГБ намагається всіляко підорвати дружність між низовими членами і проводом, як і дружність серед самих членів Організації.

Такі ж самі завдання ставить собі КГБ і на відтинку Антибольшевицького Бльоку Народів /АБН/, активна діяльність якого дуже непокоїть Москву. Большевицька агентура намагається з допомогою своїх агентів зліквідувати або хоч послабити АБН.

4. КГБ впрягає членів "уряду" УРСР, провідних людей та науковців в роботу проти українських самостійницьких сил

Щоб широко розгорнути акцію проти Українського Визвольного-революційного Руху, як в Краю, так і за кордоном, до кагебівського складу залучено також журналістів, науковців, письменників, культурних діячів, дипломатів і т. п., саму комуністичну верхівку: членів уряду, ватажків партії, велику частину українських науковців і культурних діячів та перший гарнітур своїх яничарів. Перед у цій групі веде кандидат політбюра КП України, секретар ЦК КП України і заступник міністра вищої і середньої освіти Валентин Маланчук, йому асистує теж інший заступник того ж міністерства Василь Чередниченко, а допомагають такі університетські професори, як Ю.І.Римаренко, М.Панчук, Л.Нагорна, М.Олексюк, І.Петрів і ряд інших, їм подібних. В Польщі для тієї цілі завербували члена Польської Академії Наук Ришарда Тожецького та ще кількох професорів і

журналістів. Залучення такої великої кількості нових співробітників такого "гарнітуру" в цю акцію, свідчить про те, що - крім суто кагебівських цілей агентурного порядку - Москва і комуністична партія в Україні будуть намагатися реалізувати наступне:

1/ Розгорнути в Краю і за кордоном велику пропагандивно-ідеологічну кампанію, спрямовану на дискредитацію і ліквідацію націоналістично-визвольного руху, проти українських самостійницьких сил.

2/ Творити на еміграції, крім вже існуючих прокомуністичних, українські і національно мішані організації, - також прокомуністичну українську партію, яка охоплювала б і українську інтелігенцію: професорів, журналістів, мистців, лікарів, купців, промисловців та інших. Перші повинні б включитися в акцію т. зв. культурного обміну країн, у яких вони живуть, а купці і промисловці - в комерційні зв'язки з підприємствами в Україні.

3/ Прямувати до того, щоб група інтелектуалістів на еміграції визнала, що УРСР дійсно українська держава, наслідник княжої, козацької, а ще пізніше навіть УНР - держави.

4/ Доказувати, що український народ під совєтською владою добився величезних успіхів у ділянках економічно-господарській, культурній, навіть національній.

5/ Відкидати всілякі твердження української націоналістичної еміграції про переслідування української культури в УРСР, про русифікацію, про переслідування свободного вияву думки, слова та релігії. Доказувати, що арештування українських інтелектуалістів - це справа не політична, а більш кримінального характеру.

6/ Доказувати, що чільні представники українського народу займають центральні пости в уряді і партії в Москві, що вони спільно з іншими унапрямують і відповідають за політику СРСР.

7/ Не перечити тому, що в Україні існують різні недоліки, але в якій державі їх нема, пропонувати українським інтелектуальним силам на еміграції спільно з їх колегами в Україні усувати чи виправляти хиби.

Іншими словами, представники такої організації мають за завдання розпочати поважну дискусію-діалог з українською еміграцією. Покищо, цей діалог ще не зовсім вільний від кагебівської лайки, чи, скажімо, від кагебівського стилю.

Але деякі статті В.Маланчука, напр., "Фальсифікаторські видумки буржуазних українознавців" у "Вопросах Истории КПСС" /ч. 8 за 1971 рік/ чи стаття професора історичних наук Л.Нагорної в "Комуністі України" п. з. "Неспроможність фальсифікації історії утворення СРСР", свідчать про намагання спровокувати діалог з "колегами" на еміграції. Закінчення того обманливого "діалогу" зовсім інше в Краю ніж на еміграції. В той час, коли в Краю КГБ хоче переконати українців, що еміграція, на підтримку якої вони розраховували, вже так далеко зневірилася, що пішла на діалог з більшовиками, то на еміграційному відтинку "діалог" має викликати радянські настрої, притуплювати непримиренність супроти московського окупанта, приготувати повну капітуляцію перед ним.

5. "Діалог" не вичерпує дій КГБ

Крім запланованого "діалогу", КГБ продовжує свою тактику розкладу української еміграції. Буде намагатися:

а/ розбудовувати і творити еміграційні прокомуністичні організації, деякі нелегальні, інші законно оформлені перед урядами поодиноких держав,

- б/ буде давати тим товариствам матеріальну і фінансову допомогу,
- в/ буде влаштовувати для членів тих товариств безплатні або по знижених цінах туристичні поїздки до ССРСР,
- г/ буде висилати їм своїх "інструкторів", насправді - агентів КГБ,
- г/ буде вербувати науковців, мистців, журналістів та інших для поїздок в Україну і до ССРСР, щоб потім неутралізувати їх чи примушувати до співпраці з "радянськими органами",
- д/ в окремих випадках буде допускати виїзди членів родин з України за кордон,
- е/ буде розбудовувати прокомуністичні видавництва, розповсюджувати советські книжки, журнали, часописи, шкільні підручники, музичні партитури, платівки тощо,
- є/ по через родини буде надсилати емігрантам більшої чи меншої вартості мистецькі вироби,
- ж/ буде далі вербувати молодь на літні табори і на студії до ССРСР,
- з/ буде аранжувати писання листів з України чи ССРСР до емігрантів, з контрольованим змістом.

Все це тільки з одним наміром: пов'язувати емігрантів тісніше з "Україною", викликати в них тугу за рідними, витворювати дух "приязні", щоб таким способом їх пізніше "неутралізувати".

6. Про значення і наслідки туристичних поїздок в Україну

Значення туристичних поїздок українців в Україну в своїх наслідках таке велике, що на нього слід звернути особливу увагу.

Всі туристичні поїздки, зокрема українських туристів, які приїжджають в Україну, є під сильною контролею органів КГБ. Кагебісти не тільки намагаються мати їх "на оці" в час їхнього перебування, щоб слідкувати за їхніми контактами з місцевим населенням, а також шукають нагоди завербувати деяких туристів до агентурної роботи або, принаймні, знеутралізувати їхнє протимосковське наставлення. На підставі перевірених інформацій, можна сказати, що КГБ намагається яких 20% українських туристів завербувати до агентурної роботи, деколи з невеликими завданнями. На багатьох туристів впливали різними способами, щоб їх "неутралізувати", себто відтягати від антибольшевицької боротьби чи від участі в українському політичному, культурному і громадському житті на еміграції.

В усіх готелях, призначених для українських туристів, створено кагебівські станиці спеціальних завдань. Їх обсаджено фахівцями від українських проблем на еміграції та кагебістами із знанням побуту та мов на Заході. Під різними претекстами, головню під претекстом "порушення" советських приписів для туристів, що їх вони самі фабрикують, "запрошують" туристів для "вияснення справи" до замаскованих станиць. Тут і починається шантаж погрозами, які часто кінчаються вербуванням туристів на агентів КГБ чи їхнім неутралізуванням на протимосковському відтинку. Під час такого "опрацювання" туристів, кагебісти деколи оперують знанням таких подробиць із їхнього /туристів/ життя, що в них складається враження, що КГБ "всезнаюча" і "всевидюща" установа. Очевидно, все це створює відповідний ґрунт для обмотання жертви.

Окремий відділ КГБ займається "обробкою" тих українських науковців чи мистців, які беруть участь у різних советських наукових з'їздах, конференціях і мистецьких виставках. Дотепер стверджено, що з тієї категорії людей кагебістам удалося декого знеутралізувати, навіть таких осіб, які займали поважні політичні, громадські чи культурні пости на еміграції.

Іншим способом неутралізації активно заангажованих українських емігрантів - є відвідування їх ближчими чи дальшими своїками з

України. Таких відвідувачів родин в європейських і заокеанських країнах було вже кілька соток. Всі вони, перед врученням їм подорожніх паспортів, отримують повчання, що мають говорити, і як треба поводитися за кордоном. Дехто з них такі або додаткові вказівки отримує у советських дипломатичних станицях, де мають зголоситися після приїзду за кордон. У таких вказівках є завжди домагання, щоб у розмовах з своїми свояками на чужині впливали і вимагали від них припинити свою участь у протисовєтській роботі, щоб таким чином не наражувати їхньої рідні в Україні на евентуальні репресії советського режиму.

Ще іншим засобом неутралізації українських емігрантів є поширення вісток, що тільки ті люди чи члени їхніх родин, головню молодь, отримають дозвіл на відвідини в Україні, які перестануть активно працювати в українських еміграційних організаціях або установах. Вже в деяких місцевостях поодиноких країн траплялися випадки, що деякі люди з поданих вище причин відмовлялися входити до управ навіть суспільно-громадських установ, відмовлялися від української преси, головню націоналістичної, а ще інші вимагали, щоб не подавати в пресі їхніх прізвищ, бо вони стоять під тиском советських чинників.

Ми подали тільки загальниково інформацию, не згадуючи різних інших КГБ-івських трюків, яких вони уживають супроти туристів.

Все ж навіть з цього ясно виходить, яке велике значення мають для Санітарної Служби інформації про туристів, які відвідують Україну, чи про відвідувачів, що приїжджають з України. Такі інформації треба висилати негайно, щоб в потребі можна було своєчасно застосувати і протизаходи з нашого боку. Очевидно, в таких випадках треба діяти обережно і тактовно, уникати шабльононих узагальнювань, щоб не скривдити і не викликати підозріння до всіх тих, що відбувають туристичні поїздки в Україну.

7. КГБ-івські акції в часі XX Олімпіади:

Від 26 серпня по 10 вересня 1972 р. в Мюнхені відбувалися XX Олімпійські ігрища. Знавши про те, що ігрища можуть бути доброю нагодою зустрічів советських спортсменів і туристів з представниками західньої молоді та громадськості, і припускаючи, що представники Визвольного Руху - ОУН та АБН - будуть масово проводити роз'яснючі акції як серед підсоветських громадян, так і серед представників інших народів, учасників Олімпіади, - КГБ заздалегідь почало протизаходи.

Зорганізовано окрему команду, яка мала зайнятися безпекою советських громадян під час Олімпіади. Спочатку ця команда мала 120 осіб, добре вишколених кагебістів, пізніше кількість охорони значно збільшилася. Частина з них, приїхавши пару місяців перед початком Олімпіади, вивчала не тільки об'єкти, де мали перебувати советчики, а й з допомогою мюнхенських аґентів досліджувала як будуть відбуватися протисовєтські акції і хто буде їх організувати. "Досліджували" вони з допомогою офіційних советських спортивних чинників, які увійшли в контакт з організаційним відділом Комітету Олімпійських Ігрищ і з німецькими чинниками в Бонні та Мюнхені. В розмовах з німецькими вищими урядовцями обіцяли, що в Олімпійських ігрищах візьме участь до 20 тисяч советських громадян, а може і сам Брежнєв прибуде на відкриття Олімпіади. Щоправда, таку можливість пов'язували з ратифікацією німецько-советського договору. Крім цього, зажадали від німецьких чинників повної "ґарантії" безпеки советських громадян. Вимагали від німців відповідних заходів, щоб унеможливити пропаґандивно-роз'яснювальну акцію емігрантів, а в першу чергу ОУН-бандерівців. Також, щоб дали ґарантію, що обидві американські радіостанції "Вільна Європа" і "Свобода" не

будуть під час Олімпіади вести протисовєтської пропаганди. Німецькі чинники запевнили большевицьких представників, що все буде зроблене, щоб забезпечити повну безпеку їхніх громадян. У зв'язку з цим 31-го травня 1972 р. німецький парламент схвалив окремий закон про охорону "олімпійського спокою", з обов'язуючою силою від 1 липня 1972 р.

На початку серпня 1972 німецька поліція в Мюнхені викликала понад 100 представників чужинецьких організацій, в тому і представників ОУН-бандерівців та АБН, яким президент поліції д-р Шрайбер подав до відома, що від них вимагає німецький уряд під час Олімпіади і що їх чекає за порушення закону від 31.5.1972 р.

Під впливом большевицького тиску обидві американські радіостанції заборонили своїм працівникам входити в контакт із підсовєтськими громадянами. Кожний працівник мусів підписати під загрозою звільнення з праці заяву, що буде притримуватися того зарядження. Німці з американцями і Олімпійський Комітет робили все, щоб заспокоїти большевицьких представників.

Все ж большевики не почувалися дуже певними і, замість заповіджених 20 тисяч совєтських громадян, на XX Олімпіяду приїхало тільки біля 2 тисячі. Всі вони пройшли численні КГБ-івські контролю. Перевіряли не тільки туристів, а і їхні родини і знайомих, тому на Олімпіяду прибули тільки найбільш "благонадійні". Крім міністра спорту ССРСР, жодні визначніші особи з партії та уряду не приїхали. Найбільшу кількість совєтських туристів становили офіцери КГБ. Після арабського атентату на жидівських спортсменів, навіть був приїхав керівник відділу КГБ від українських справ еміграційного відтинка.

Всім підсовєтським спортсменам і туристам заборонено входити в контакт з емігрантами, приймати від них літературу і т. п. Кагебівські агенти постійно їх всіх лякали "бандерівськими терористами". КГБ-івська команда, крім охорони і слідкування за рухом своїх громадян, мала доручення збирати інформації про протибольшевицькі акції, фільмувати їх і т. п. В своїй роботі користувались допомогою місцевих агентів і сексотів, які знали емігрантів. Постійно ходили на скаргу до Олімпійського Комітету і німецьких чинників, з доносами на учасників протимосковських акцій Українського Визвольного Руху. Після атентату на жидівських спортсменів, коли виявилось, що терористи мали совєтську зброю, німецькі чинники почали дивитися на кагебістів досить підозріло. Треба визнати, що акції Українського Визвольного Руху викликали у "совєтчиків" страх. Незалежно від досить суворой кагебівської контролю та різних заборон, представникам Українського Визвольного Руху вдавалося знайти контакт як до деяких спортсменів, так і туристів. Багато можна було від них довідатися про відносини в ССРСР та про нагляд над ними під час їхнього перебування на Олімпіяді.

КГБ Олімпіяду використало також для контакту з деякими своїми агентами, які перебувають на Заході. Крім цього, приїхали й агенти КГБ з теренів сателітних держав. Заінтересування деяких з них були такі:

а/ устійнити, чи ОУН і АБН мають контакти до західних розвідок, до яких, який характер співпраці, чи отримують фінансову допомогу від них,

б/ устійнити, чи ОУН-бандерівці підтримують контакти з жидівськими сіоністами, чи українці спільно з жидами планують спільні протисовєтські акції,

в/ чи бандерівці підтримують контакт з протикомуністичними організаціями в Краю, якими дорогами ідуть зв'язки,

г/ чи бандерівці підтримують контакт з червоним Китаєм, як оцінюють таку співпрацю,

г/ пропонувати свою "допомогу" по лінії нав'язання контакту з українськими культурними діячами.

Окремі агенти мали за завдання відвідати деяких українських емігрантів у Німеччині і дати про них звідомлення.

Дуже активними під час Олімпіади були різні культурні аташе советських амбасад, як референти КГБ від українських справ. Кожного дня вони збирали інформації від своїх сексотів про перебіг протимосковських акцій на Олімпіаді.

8. Церковний відтинок

На церковному відтинку органи КГБ дуже поживали свою діяльність. Фальшива політика Ватикану, т. зв. церковно-політична коєкзистенція з російською православною церквою, і незрозумілий в цілому православному світі ватиканський "екуменізм" та "діялог" із московським патріархатом - заохочують КГБ до дальших і все агресивніших дій.

Капітулянтська політика Ватикану відбувається головню коштом помісности Української Католицької Церкви, з відмовою створити Український Патріархат та визнати Верховного Архiepіскопа Кир Йосифа Сліпого за голову помісної УЦеркви.

Д. КРЕМІНЬ

=====

МОСКОВСЬКА ПАТРІАРХІЯ - АГЕНТУРНО-ПОЛІТИЧНЕ ЗНАРЯДДЯ КГБ НА ПРОТИУКРАЇНСЬКОМУ ВІДТИНКУ

1. Від цезаропапізму до агентури

Почавши з церковної реформи московського царя Петра I /1720 рік/, коли замість управління московського патріярха засновано "Святіший Синод" на чолі з царським оберпрокурором, - російська православна церква стала фактично знаряддям в руках імперії.

Царська "охрана" - таємна політична поліція - шукала собі агентів-донощиків не лише серед рядового духовенства, а також серед єпископів православної церкви в Росії. Випадки, що священники зраджували політичній поліції таємницю сповіді були такі часті, що про те не приходиться багато писати.

Вже під час 2-ої світової війни, а головню після її закінчення, органи НКВД, а пізніше КГБ, йдучи слідами своїх попередників з "охрани", вирішили повністю запрягти російську православну церкву до своїх комуністично-імперіялістичних послуг.

Користуючись тим, що після війни цілий ряд патріярхатів, автокефальних і автономних, опинилися під впливами московського комунізму /патріярхати румунський, сербський, болгарський і, очевидно, московський, автокефальні церкви Польщі, Албанії, Чехо-Словащини та автономні церкви Литви, Латвії і Естонії/ - Москва відгребала стару ідею монаха Філофея - "Москва третій Рим, а четвертому не бути", і почала поширювати церковну експансію на весь православний світ, а церкву повністю перетворила на агентурно-політичне знаряддя КГБ.

Систематично і послідовно органи КГБ почали обсаджувати всі керівні пости російської православної церкви своїми людьми, добре вишколеними, з довголітньою практикою агентами, почавши від уряду

до самого московського патріярха, від членів "святішого синоду" до членів уряду зовнішніх зв'язків московської патріярхії, від усіх важливіших екзархатів і духовних місій до професорського складу богословських академій в Москві і Ленінграді.

До такої категорії людей понад усякий сумнів належать і теперішній московський патріярх Пімен /світське ім'я Сергій Ізвекон, кол. полковник советської армії і співробітник КГБ/; шеф комісії "Священного синоду" по питанням християнської єдності і міжцерковних зв'язків - митрополит Нікодим Ротов; керівник відділу зовнішніх зв'язків московської патріярхії митрополит Ювеналій /Володимир Кирилович Поярков/ та цілий ряд інших єпископів.

На початку 1930 року удар був спрямований проти Української Автокефальної Православної Церкви, яку ГПУ з допомогою своїх агентів-єпископів Ромоданова, Грушевського, Яношівського, Тарнавського, Ширая та інших - зліквідувало, а після другої світової війни проти - Української Греко-католицької Церкви в західних областях України, яку принаймні формально зліквідовано в 1946 році.

Як під час ліквідації Греко-католицької Церкви, так і сьогодні КГБ підкреслює, що її ліквідація мала суто політичний характер, а саме: буцімто Греко-католицька Церква співпрацювала з німецькими окупантами України та з революційно-визвольними чинниками: ОУН, УПА і УГВР.

Висуваючи такі аргументи - Москва і КГБ намагаються звільнити себе від закидів переслідування католицької Церкви з релігійних мотивів, чи мотивів ворожого ставлення комуністичної ідеології супроти релігії взагалі. Вони пускають блахмана про переслідування німецьких коляборантів та співробітників українських націоналістичних організацій. Така постановка КГБ знаходить більше зрозуміння на Заході, а тепер знайшла навіть тихе одобрення у певних ватиканських проросійських колах.

2. Новий наступ КГБ на українському протицерковному відтинку

Сигналом до нового наступу КГБ проти українських Церков - Католицької і Православної - були постанови помісного собору російської православної церкви з 1 червня 1971 року в Загорську. Мова особливо про точку 3-тю, якою соборові делегати одностайно одобрили ліквідацію Греко-католицької Церкви в західних областях України 1946 року та скасували акти Берестейської Унії з 1596 року і Ужгородської Унії з 1646 року, бо вони були "насажені силою". Там схвалено й постанову продовжувати зусилля московської патріярхії, спрямовані на "привернення" Української Православної Церкви до лона "Матері Церкви", себто московської патріярхії.

Московська патріярхія і її кагебівський апарат, захочені браком будь-якої реакції з боку присутнього на тому "помісному соборі" кардинала Яна Віллебрандса і мовчанкою Ватиканської Курії, вже на початку червня 1971 року розпочали посилену публіцистично-пропагандивну акцію, щоб з допомогою всіх легальних і нелегальних засобів остаточно зліквідувати обидві наші Церкви, або, принаймні, розкласти їх, щоб вони втратили своє національне значення і допомагали асимілювати українську еміграцію та її духовість.

Доказів на наше твердження є дуже багато. Тут згадаємо тільки деякі:

Зараз після згаданого "помісного собору" російської православної церкви, кагебівське видавництво політичної літератури випустило в серії "Сучасні релігії" наклепницьку книжку Сергія Тарасовича Даниленка під заголовком "Уніяти", яку розповсюджено по всій Україні, а частинно і на еміграції.

В тій 222-сторінковій книжці її автор намагається доказати, що Українська Католицька Церква /він називає її "уніятською"/ з самого початку була на службі чужих, капіталістичних сил, була центром і заборолом контрреволюційної діяльності, коляборувала з усіма окупантами українських земель, а під час другої світової війни з німецькими нацистами.

Митрополита Андрія Шептицького і теперішнього митрополита, Верховного Архієпископа Йосифа Сліпого – він називає "воєнними злочинцями".

Іншою, подібною акцією проти Української католицької Церкви була серія статей Кліма Дмитрука в ілюстрованому тижневику "Україна" /червень і липень 1972 р./ під заголовком "Свастика на мантії кардинала". Клим Дмитрук – псевдонім одного з найжорстокіших КГБ-істів, а саме: майора КГБ польського походження Климентія Євгеновича Гальського. Він має на своєму брудному кафебівському сумлінні десятки українських революціонерів, напр., Юрія Шухевича, Катерину Зарицьку, Галину Дідик, Одарку Гусяк і десятки інших.

У серії своїх статей він намагався доказати, що всі українські католицькі єпископи були коляборантами, воєнними злочинцями, підтримували акції ОУН, УПА і УГВР, тому їх арештовано не за релігійну діяльність, а за "кримінальні злочини".

Як виходить з докладніших студій, майор КГБ Гальський має добрі контакти до колегів з польського УБ, які також займаються переслідуваннями українського підпільного революційного руху на терені "людової Польщі" і переслідуваннями тих українських чинників, які з тим рухом співпрацюють. Отже, той кафебіст переніс на терен Польщі також акцію проти Української Католицької Церкви, яка в тій країні має /за неточними даними/ біля 350.000 вірних. В Польщі з акції проти УКЦеркви слід згадати такі статті: "Kościół uniacki, emigracja ukraińska i polityka wschodnia Watykanu" (Wrocławski tygodnik katolików), "Ukrajinske sily zbrojne w walce z ZSRR i polakami – list metropolity hr. Szeptyckiego do Stalina" (Życie literackie, No. 1066).

Акція, що має за мету компромітувати Українську Католицьку Церкву та її ієрархів, ведеться не тільки в ССРСР, її поширено також на діаспору в західному світі. До неї треба зарахувати і статтю Мілени Рудницької в газеті "Українське життя" /Чикаго/ під заголовком "Криза чи провал" та її лист до редактора польської "Культури", що був опублікований в цьому журналі. Мілена Рудницька в статті "Криза чи провал" наче доповняє характеристику Верховного Архієпископа Кир Йосифа Сліпого, подану в большевицьких пасквілях. Вона представляє його як людину "неблагогородну", "роздратовану", сповнену "злістю", обмежену "різними комплексами" і, врешті, робить його відповідальним за кризу в Українській Католицькій Церкві. У листі до польського журналу "Культура" вона грубо заатакувала поета, літературознавця і публіциста Лободовського за його мужню й об'єктивну критику Конгрегації для Східних Церков, її коекзистенційної політики, навіть співпраці з московською патріархією, коштом ліквідації греко-католицької Церкви, тому нехтує її історичні права також у вільному світі. Прикро ствердити: Москва поширює акцію проти Української Католицької Церкви на "людову Польщу", а пані Мілена Рудницька поширює її на закордонну "Польонію".

Посилена акція КГБ-івського апарату в московському патріархаті проти Української Автокефальної Православної Церкви почалася в лютому минулого року.

Під час засідання "святішого синоду" російської православної церкви в Загорську, "митрополит Київський і Галицький" Філарет з обуренням звітував про "різні контакти, що сталися протягом останнього року між Константинопільським Патріархом і представниками розкольниківського угруповання, що називає себе "Українською Православною Церквою в США", яке очолює тепер "іменуючий себе митрополитом Істислав Скрипник, про що періодично повідомляє зарубіжна українська преса..."

Доповідь "екзарха України" Філарета - "святіший синод" російської православної церкви прийняв до відома і постановив:

"...Висловити жаль з приводу таких контактів Константинопільського Патріархату з представниками розкольниківського угруповання, що називає себе "Українською Православною Церквою в США", бо ним зловживають розкольники, і пояснити їх можна тільки тим, що Вища Церковна Влада Константинопільської Церкви не має належної інформації про неканонічне становище українського розкольниківського угруповання. Подати найближчим часом у розпорядження Його Святости Патріарха Константинопільського Атенагораса інформацію історично-канонічну про "Українську Православну Церкву в США", разом із викладом позиції щодо неї московського патріархату".

І таку "історично-канонічну записку" московський патріарх вислав Вселенському Патріархові Атенагорасові 16-го березня 1972 року.

Про цей документ можна сказати наступне:

- 1/ Він не подає жодних історично-канонічних даних.
- 2/ Своїм політично-пропагандивним стилем, вуличною лайкою, що її вживає Москва у розправі з українськими емігрантами, головню з членами українського революційно-підпільного руху, - він не має дотепер відповідника в кореспонденції московського патріархату з іншими православними церквами чи їхніми предстоятелями. Такі вислови, як "розкольниківське угруповання", "церковний розкол", "хвороботворче явище", "група крайніх українських шовіністів", "розкольники", "сепаратисти", "самочинне зборище", "розкольники-самосвяти", "керівники, одержимі шовіністичною ідеологією", "активні помічники німецько-фашистівських окупаційних властей" і т. п. - аж рябіють у тій "історично-канонічній записці".
- 3/ З цієї "записки" виходить, що не безбожницька московсько-большевицька влада в 1930 році зліквідувала Українську Автокефальну Православну Церкву. Навпаки, її ліквідувала основна маса парафіяльного духовенства та мирян, що осудили "розкольників". "Переконавшись у провалі своїх ідей, самосвяти в 1930 році на своєму зборіщі самоліквідувалися".

Вкінці тієї "записки" московський патріарх Пімен домагається, щоб Вселенський Патріарх Атенагорас І допоміг йому зліквідувати "український сепаратистично-шовіністичний розкол".

Мусимо рахуватися з тим, що після опрацювання такої "історично-канонічної записки", КГБ-івські агенти в єпископських і священничих рясах почнуть проломлювати дотеперішній суцільний фронт всіх трьох наших православних митрополій і різними обіцянками та погрозами будуть намовляти українських православних священників до переходу в юрисдикцію московського патріарха. Тут слід зазначити, що на відтинку російських православних церков у діаспорі - КГБ-івські церковні агенти вже можуть похвалитися значними успіхами.

Треба брати до уваги й те, що спроби ломання українського церковного фронту почнуться на тих теренах, де найбільш до того підхожий ґрунт, а саме в Канаді. Як відомо, Українська Греко-Православна Церква в Канаді ставиться із великою резервою до спроб об'єднати всі три православні митрополії в одну Церкву. Таку ситуацію вже використовує КГБ, висилає до Канади "українські церковні делегації" на чолі з єпископами. У травні минулого року вона була вислала делегацію з "єпископом Чернігівським і Ніженським" Володимиром. Між делегатами були і "українські" священники, в тому й галичани. Вони мали нав'язати "братські контакти" з єпископами і священниками Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Члени українських "прогресивних організацій" в Канаді отримали доручення підтримувати українські церковні парафії у московській юрисдикції, якщо такі створяться.

Дуже шкідлива й недавня брошура о. д-ра Семена Савчука, який, захищаючи нібито незалежність Української Греко-Православної Церкви в Канаді, рішуче відмовляється від переговорів у справі об'єднання з іншими митрополіями Української Православної Церкви. На його думку, митрополит Мстислав не є для тих справ ані компетентний, ані уповажений. І хоч ця брошура є виявом давніх непорозумінь між о. Семеном Савчуком і Владикою Мстиславом, проте вона розпочала новий конфлікт поміж Українською Автокефальною Православною Церквою в Європі та Українською Православною Церквою в Америці з одного боку і Українською Греко-Православною Церквою в Канаді з другого. Вона також має утруднити працю Комісії у справі з'єднання всіх трьох митрополій в одній Церкві.

Д. К.

=====

"Як і раніше, так і тепер, в ґрадації небезпеки для Москви КГБ вважає дію Організації Українських Націоналістів, Організацій Українського Визвольного Фронту, Антибільшовицького Б'юро Народів, ворогом ч. 1, і тому спрямовує проти них головний свій наступ, будучи свідомим того, що завдяки безкомпромісній боротьбі тих чинників проти совєтської агентури і російського імперіялізму та шовінізму, КГБ не вдається доконати бажаного пролому в українському національному фронті".

/З постанов IV Великого Збору ОУН;
Загальні ствердження Служби Безпеки/

=====

ОУН СТОІТЬ ПОНАД ПАРТІЯМИ

У зв'язку із запитаннями, зокрема на відправах Активу, про характер апелю ОУН до УНРади на її VII-ій сесії у Лондоні наприкінці минулого року, подаємо докладне з'ясування нашого становища, яке - хоч і було надруковане в деякій пресі - не всі зрозуміли і сприйняли, як офіційне становище Організації. Наш представник на сесії УНРади не складав привіту від ОУН, а тільки апелював до її учасників вести незалежну, самостійницьку акцію на користь української визвольної боротьби. Наше становище супроти УНРади - незмінне, воно ясно з'ясоване в Постановах IV Великого Збору ОУН.

Редакція
"Бюлетеня Проводу ОУН"

Револуційна ОУН - це визвольна всенациональна сила, яка організує боротьбу нації проти Росії, за розвал російської імперії, за відновлення Суверенної Соборної Української Держави. ОУН стоїть на сторожі інтересів нації. Всюди там, де ворог намагається у своїй стратегії наступу робити пролом і розбудовувати свої антиукраїнські позиції серед української спільноти - там ОУН розгортає дію, протиставляючись цій диверсії ворога. Ворог почав стосувати тактику троянського коня. ОУН дає цьому відсіч невблаганно і послідовно.

Не міняючи свого принципового становища до УНРади з 1950 р., було необхідним у цей час наступу ворога дати йому відсіч також на форумі УНРади, щоб унеможливити загіздитися советофільським колам тут і створити з неї речника російської колоніальної формації - УССР. Тому виступ представника ОУН на VII Сесії УНРади, запрошеного як гостя, мав характер не привіту, а апелю до протиросійської дії. Представник ОУН д. Юліян Заблоцький відмітив, що деякі політичні угруповання віддаляються від ідеалів 22 Січня 1918-1919 рр., дехто починає уважати російську колонію "УССР" за продовження Суверенної і Соборної Української Держави. Забувають про жертву Головного Отамана Симона Петлюри, який згинув з руки ворога за те, що залишився як прапор боротьби за самостійність українського народу і поборював прояви змінювництва. Забувають про всі пізніші жертви московської окупаційної влади, що не припинилися по нинішній день. Капітулюючи перед т. зв. реалітетами, шукають компромісів з ворожою державною системою, якої неможливо погодити з ідеалами Головного Отамана Симона Петлюри і основоположника ОУН полк. Євгена Коновальця, ані з традиціями і розвитком української політичної думки і визвольно-державної дії пізніших українських визвольних та державницьких формацій - Карпатської України, Українського Державного Правління, УГВР.

Представник ОУН відмітив, що ОУН вийшла зі складу УНРади через невизнання нею основних принципів революційної боротьби, а то й незаперечних історичних актів, що після уряду Директорії визвольна боротьба в Україні продовжувалася, і вислідом тієї боротьби був створений уряд Карпатської України та проголошення її державности, а 30 червня 1941 уряд відновленої Української Держави. Була знехтувана і всенародна революційна УПА, якої навіть ворог не легковажить, а яку ще й тепер, у її тридцятиріччя, деякі советофільські елементи намагаються оплюгавити на радість ворога. ОУН не погоджувалася теж із структурою добору делегатів, які отримують мандати

від партійних керівництв, а не на основі їх вибору. Становище ОУН до УНРади - незмінне.

Наслідком тривожного становища в Україні і під тиском ворога виникають тенденції захитати історично-традиційні позиції Української держави, визначені актами 22 січня і плебісцитом крові сотень тисяч бійців армій Києва і Львова впродовж цілих десятиріч за ті самі ідеали. Виникають тенденції заступити ті світлі традиції "традиціями" УССР, російською колонією, щоб з позицій УНРади протиставити УССР українській суверенній державі, за яку боремося, бо, мовляв, її пересемником стала УССР. Це означає, що наслідниками Головного Отамана Симона Петлюри, голови Української держави, стали раковські, кагановичі, молотови, постішеви, хрущови та щербіцькі і що "наслідники" Симона Петлюри ведуть уже понад 50 років екстермінаційну політику супроти українського народу, а 40 років тому вони вчинили найбільший в історії геноцид - голодову облогу України. Подібні тенденції доводять до жахливих консеквенцій. Самостійницькі угруповання, які стоять на позиціях 22 Січня, продовженням яких був Акт 30 червня, мусять дати відсіч советофільським елементам.

ОУН відбиває наступ советофільської диверсії на фронті всього українського зорганізованого життя. Якраз у цей особливий час терористичного геноцидного наступу москалів на Україну і на еміграцію ОУН підкреслює потребу протинаступу самостійницьких українських чинників з позицій 22 Січня і 30 Червня на захист воюючої України, на захист її героїчної УПА, на захист наших катакомбних Церков - УАПЦ і УКЦ, на захист наших культурних діячів, усіх борців за національно-державну незалежність і за права людини. ОУН підкреслює необхідність безкомпромісного становища всіх українців у справах самостійности і соборности, у душі боротьби за розвал російської імперії усіх барв на незалежні національні держави, в душі повного заперечення УССР, як колоніального твору Москви. Необхідно піддержувати УАПЦ проти безбожницької Москви і кремлівської режимової "церкви", катакомбну УКЦ в її боротьбі проти російських переслідувань і проти русофільської політики ватиканських кіл, за помісність і патріярше її оформлення. Необхідний рішучий полум'яний протест проти скріпленого терору в Україні і проти засудів визначних синів українського народу, як Левка Лук'яненка та Івана Кандиби, Святослава Караванського і Валентина Мороза, Юрія Шухевича, сина великого батька-героя, Головного Командира УПА, Романа Шухевича-Чупринки, та інших, що їм немає вже числа. Необхідні протидії і поборювання дефетистичних капітулянтських настроїв та тенденцій, шкідливих українському самостійництву. Вимогою безкомпромісової протиросійської і протикомуністичної боротьби, бо тільки визвольною суверенною політикою, силами власного народу, його волею й боротьбою можна буде розвалити російську імперію і відновити Суверенну Соборну Українську Державу, - закінчив свій апель представник ОУН.

Виголосити такий апель у сучасний момент розгулу російських тиранів в Україні - було потрібним. Було необхідним засудити теж на форумі УНРади русо- і советофільські тенденції, щоб емігрантські групи не заганяли ножа в спину самостійникам-борцям, які в тюрмах і концтаборах уважають УССР російською колонією, а тут знаходяться капітулянти, для яких УССР є продовженням української держави 1918-1919 рр.

ОУН не була і не є партією, вона є національно-визвольною організацією, яка стоїть на сторожі всенационального добра і інтервеніє всюди там, де ворог намагається робити пролом і розбудувати свою агентурну позицію.

ОУН буде незмінно займати негативне становище до всіх опортуністичних кроків чи заходів кожної української політичної групи чи центру.

Хто стоїть окремо, стоїть найсильніше! Тоді він може бути сторожем принципів і безкомпромісовим борцем!

=====

ІЗ ЗАВДАНЬ І ПЛАНУ ПРАЦІ РЕФЕРЕНТУРИ КУЛЬТУРИ

1. Ситуація в Україні загострилась. Режим Брежнєва змінив не тільки виконавця своїх доручень /Шелеста/, а й посилив, з допомогою Шербицького, свою політику "злиття націй". В політиці "єдиного радянського народу" і його "єдиної радянської культури" - "націоналістами" стають всі, що плекають українську культурну самобутність і свою рідну мову. Недавні вістки, пов'язані з побуванням Марка Горбача в Україні та з арештом осіб, з якими він контактувався /дружина Мороза, письменники - І.Стешенко і Г.Кочура/, показують, що поняття "націоналістів" поширюється на всіх українців-некомуністів, байдуже чи вони ставляться скрайнє вороже чи помірковано до советського режиму. Згідно із сучасною лінією московської політики супроти української культури, вже навіть ті, що кілька років тому друкувались у советській пресі, або яких вітали в Спільці письменників України, навіть офіційно їм дозволяли читати свої твори і виголошувати промови, сьогодні також стали небезпечними і їх зараховують до тих, що уважали їхню тактику грою на користь Москви. До таких, сьогодні вже небезпечних, за контакти з якими арештують вже не лише Нескорених, а й звичайних перекладачів із західних мов літератури, зараховують і українських емігрантів-контактників /як подає "Радянська Україна"/ - поетесу Віру Вовк, Вольффрама Бурггардта, Аркадія Жуковського та їм подібних.

З цього випливає і висновок. Названа група і їм подібні відіграли свою роль в першому акті культурних контактів з офіційними діячами культури на еміграції. Зломили солідарність із становищем самостійницької еміграції. Сьогодні й вони небезпечні, бо їхні контакти з українськими діячами можуть, мовляв, мати розвідочний характер на користь Заходу.

2. В новій тактиці Москви може прийти деградація статусу "республік", може виявитися аналогічна до політики тактика зміни конституції, а на культурному фронті може прийти легалізація політики Гарварду і в Україні, що Київська Русь це спадщина лише Росії. Україна появилася щойно з Козаччиною у XVI сторіччі. Москва може скасувати навіть теоретичні права поневолених націй, коли вирішить, що перестала існувати українська, білоруська та інші культури, а постала одна культура "советського народу", насправді - московська.

3. Як на зовнішньому відтинку треба демаскувати Москву і розкривати її плани на знищення українського народу, так на еміграції треба розкривати заходи наших ворогів, що хочуть їх реалізувати навіть із допомогою Гарвардського університету, змагаючи до тієї самої мети, на жаль, за наші гроші.

Громадськість уфундувала при Гарвардському університеті Катедру українознавства. Зробила добре діло, але не забезпечила собі права закріпити незалежність наукову і добір професорського складу. Ми друкували в "Гомоні України" статтю на цю тему "Світла і тіні українських студій у Гарварді" - Д.Штогриня, а в "Бюлетені Проводу" подали точні інформації Референтури культури. Сьогодні показується, що проф. Прицак і проф. Шевченко діють з кон'юнктурних позицій

впливів білогвардійської "наукової політики". Устами д-ра Субтельного - випускника Української катедри - вони заявили, що Київська Русь - це не Україна! А Катедра українознавства була створена і фіндована українськими патріотами саме для того, щоб доказати тяглість нашої історії.

Отже, обдурено громаду. В тому і деяких членів нашого середовища, що виявили більше патріотизму для Гарварду, ніж до своєї Організації, що їх своєчасно перестерігала, побачивши такі ознаки, які вішували небезпеку.

Відтинок культури дуже складний. Київська Русь - колыска української нації, тому завданням нашої науки є зберегти її для України. Це теж основа нашої політики: "Київ - проти Москви!" Признати Київ /Русь/ Москві - це програти змагання не лише культурно, а й політично. Не всі навіть наші освічені люди знають цю проблематику, тому їх треба забрати на корисніший для них і нас відтинок, щоб не колотили праці референтури, покликаної займатися культурою.

4. В 100-річчя НТШ треба підкреслити потребу орієнтації на самостійність української науки і культури в цілому, на незалежність від чужих інтересів і впливів.

5. Потрібно звернути увагу на УВУ, щоб звільнити цю інституцію від впливів політики Андрія Білинського.

6. Продовжувати організаційну діяльність АДЖК, щоб через АДЖК мати вплив на громадський сектор та оживити нашими ідеями культурне життя. Рівночасно впливати на крайові Ради Культури та на Раду Культури при СКВУ.

АНТ

=====

ЗА ПРАВДИВУ УКРАЇНСЬКУ НАУКУ У ГАРВАРДІ

Українська жертовна спільнота, головнo в США, підняла справу Катедри українознавства при Гарвардському університеті з подиву гідною щедрістю, жертовністю і довір'ям до тих, у руках яких опинилися ті Катедри. На жаль, науковці типу професора Прицака та організатори Катедри не виправдали цього довір'я. Боляче й дивно, що їм ближчий, напр., професор з комуністичної Польщі /поляк/, ніж українець-науковець?! Для українців-науковців місця в Катедрі нема!

Знаємо про похвали советських наукових журналів на адресу проф. Прицака. Знаємо і його нехтування нашими ученими, старшими і молодшими, які багато більше принесли чести і заслуг українській науці ніж проф. Прицак, але у своїй скромності мовчать. Проф. Прицак ігнорує навіть таку загальноукраїнську інституцію, як УККА у США, і відмовляється дати їй звіт про свої пляни щодо Катедри українознавства. З одного боку, він покликається на авторитет проф. Н.Василенко-Полонської, яка має визнавати його науковцем з ділянки нашої історії /хіба українсько-турецьких взаємин, бо він турколог/, а з другого боку, Історія України Полонської не знайшла місця у Гарварді й проф. Прицак не думає її прийняти як навчальний підручник чи перевидати англійською мовою.

Хто для проф. Прицака /очевидно, крім нього!/ є в українській еміграційній дійсності науковцем? Ні один українець-професор у вільному світі, але за такого він уважає поляка-професора з комуністичної Польщі. Щось тут не так! Варто, щоб проф. Прицак і його

помічники, які вдають із себе "бандерівців", а за критичне патріотичне слово оплюгавлюють патріотів, відкрили рубець цієї невідомої українському суспільству заслони, за якою вони приховують себе і свої пляни.

Дотеперішні факти показують, що нема жодної гарантії, що якийсь "учений" типу Маланчука з большевицького університету не стане "гостем"-викладачем у Гарвардській українській катедрі, подібно, як поляк-професор із "сучасної" Польщі. Який же правовий договір між українцями і зладом Гарвардського університету, що українська наука тут буде правдивою українською наукою, об'єктивною, а не в сенсі "триєдиної Русі". А такий закид уже актуальний.

Є три катедри, а нема ні одного їх керманича. Чи дійсно не маємо ні одного українського ученого, щоб "удостоївся" викладати у Гарварді, крім турколога проф. Прицака? Чи справді ним мусить бути тільки той, хто закінчив студії у Гарвардському університеті? А якщо таких ще нема - хай викладають чужинці, навіть поляки з комуністичної Польщі? Це не тільки зневага українських науковців, а й якась підступна дія невідомих чинників на шкоду українській науці, і то за українські гроші!

Тому уважаємо, що запланована чергова збірка на т. зв. Науково-дослідний інститут при Гарварді - необґрунтована національними потребами. Доки не в'ясиниться справа з Гарвардською катедрою українознавства, вона /ця збірка/ може стати тільки черговим баламутством і використанням українського патріотизму, творенням посад не відомо для кого і з яким наміром, коли сьогодні в опінії проф. Прицака нема навіть трьох гідних українських професорів, які могли б стати керівниками катедр.

Ставимо справу відверто: Насамперед мусить бути в'яснений правдивий стан Гарвардської катедри українознавства, мусить бути гарантія її українськості, забезпечена також українськими професорами-патріотами, а не "спецами" поляками-комуністами і їм подібними. Проф. Прицак повинен подати звідомлення українському суспільству із дотеперішньої видавничої діяльності Катедри, але правдивої - української, опублікувати її в пресі. Катедра українознавства має зайнятися також аналізом української науки й культури під московською окупацією, викривати фальсифікації і фальсифікаторів, які спотворюють історію України, її культуру, літературу й мову. Вона повинна рішуче заперестувати і стати на захист переслідуваних та арештованих в Україні культурних діячів, українських науковців, поетів і письменників. Якщо це дійсна українська самостійна Катедра, то чому не відзначить від себе Верховного Архiepіскопа Йосифа хоч би докторатом "гоноріс кавза". Адже інші катедри дають аналогічні докторати навіть лівим діячам та лідерам, а українська не може дати своєму Патріярхові, особливо заслуженому і для української культури й науки.

Вимагаємо публічної контролі, щоб українська патріотична громадськість знала, що діється у Гарварді з українськими громадськими грішми, з науковими працями, із творчістю українських катедр, із складом професорів, викладачів і студентів. Українська громадськість мусить знати, що дотепер дала ця Катедра українській вільній науці?

Доки цього не буде, даремно давати гроші на новий Інститут, бо справжня українська вільна наука досі не мала користи з Гарварду. Гарвард, за українські гроші, "обдарував" її поляком-професором із комуністичної Польщі та повною ігнорацією українських громадських і наукових чинників. Так не може бути далі!

Н. Ю.

=====

ВИДАННЯ, ЯКІ ЗОБОВ'ЯЗАНИЙ МАТИ КОЖЕН ЧЛЕН

У нашій праці нам необхідно постійно користуватися допоміжною літературою - довідниками, орг. пресою і виданнями, які кожен член ОУН повинен набути на власність, читати, студіювати і в кожній потребі ними послуговуватися. Треба також розповсюджувати наші англomовні видання серед англomовного та іншомовного політичного світу.

Найважливіші наші видання такі: Тижневики: "Шлях Перемоги" /офіціоз Організації/ і "Гомін України"; місячники: "Визвольний Шлях" /офіціоз Організації/ і "Вісник ООЧСУ"; двомісячник "ABN Correspondence" і квартальник "Ukrainian Review", франкомовний журнал "Est Europeen", /Париж/, "News From Ukraine" /Вашінгтон/, іспаномовний бюлетень ABN "Resistencia y Liberación" /Буенос-Айрес/.

Книжкові видання і брошури /давніші і нові/: "Московські вбивці Бандери перед судом"; "Нарис Історії ОУН", том I; "30 червня 1941"; Збірник "В обороні української культури і народу".

"Захалавна" література з України: "Український Вісник" ч. IV/1971; В.Стус: "Зимові дерева"; І.Калинець: "Поезії з України"; М.Осадчий: "Більмо"; М.Ю.Брайчевський: "Приєднання чи возз'єднання?"

Англomовні видання: "The Soviet Union a Prison of Nations"; "Russian Oppression in Ukraine" - Reports and Documents; "The Real Face of Russia" - Essays and Articles; "Revolutionary Voices" (Ukrainian Political Prisoners condemn Russian Colonialism); "Our Alternative" - ABN and EFC Conferences; "Ukrainian Herald" - Underground Magazine from Ukraine, Issue IV; "UPA Warfare in Ukraine" by Yu. Tys; V.Moroz: "Among the Snows"; Dr. W.Sawchak: "The Status of the Ukrainian S.S.R. in View of State and International Law"; J.Birch: "The Ukrainian Nationalist Movement in the USSR since 1956"; J.Stetsko: "The Ukrainian Catholic Patriarchate"; O.Martowych: "Ukrainian Liberation Movement in Modern Times"; Dr. F.B.Kortschmaryk: "Christianization of the European East and Messianic Aspirations of Moscow as the "Third Rome".

Орг. видання: Офіціоз - "Бюлетень Проводу ОУН". Видання БУП-у: "ОУН", "АБН", "УГВР", "УПА" /2 томи/, "Українська Партизанка", "Україна проти Москви", "Большевизм і визвольна боротьба", Вишкільні матеріали /2 випуски/: "Перспективи української національно-визвольної революції" і "Український визвольний рух у боротьбі з НКВД-КГБ" та ін. З останніх випусків: "IV ВЗ ОУН" /том I - "Постанови", БУП ч. 9/ і "IV ВЗ ОУН" /том 2 - "Доповіді і статті" /БУП ч. 10/.

Названі видання і книжки обов'язково має набути кожний член Організації і пильно їх студіювати.

=====

З М І С Т

- + Д-Р Д. ДОНЦОВ	1
Б. Підмогильний: СУЧАСНИЙ ЕТАП НАШОЇ РЕВОЛЮЦІЙНО-ВИЗВОЛЬНОЇ БОРОТЬБИ	2
П. Б.: УКРАЇНА НА СУЧАСНІЙ МІЖНАРОДНІЙ ШАХІВНИЦІ	12
Я. Вільшенко: НЕОСТАЛІНСЬКИЙ НАСТУП МОСКОВСЬКОГО ІМПЕРІАЛЬНОГО ШОВІНІЗМУ НА УКРАЇНСЬКУ НАЦІЮ	23
Д. Кремінь: ПЛЯНОВИЙ НАСТУП КГБ В УКРАЇНІ Й НА ЕМІГРАЦІЇ	39
Д. К.: МОСКОВСЬКА ПАТРІАРХІЯ - АГЕНТУРНО-ПОЛІТИЧНЕ ЗНАРЯДДЯ КГБ НА ПРОТИУКРАЇНСЬКОМУ ВІДТИНКУ	46
- ОУН СТОЇТЬ ПОНАД ПАРТІЯМИ	51
Ант: ІЗ ЗАВДАНЬ І ПЛЯНУ ПРАЦІ РЕФЕРЕНТУРИ КУЛЬТУРИ	53
Н. Ю.: ЗА ПРАВДИВУ УКРАЇНСЬКУ НАУКУ У ГАРВАРДІ	54
- ВИДАННЯ, ЯКІ ЗОБОВ'ЯЗАНИЙ МАТИ КОЖЕН ЧЛЕН	56

=====